

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
ВИШИ СУД У БЕОГРАДУ
ОДЕЉЕЊЕ ЗА РАТНЕ ЗЛОЧИНЕ
К-По₂ бр.45/2010

ТРАНСКРИПТ АУДИО ЗАПИСА

Са главног претреса од 01.11.2010. године

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан. Ја сам судија Драган Мирковић, председник овог већа. Ту су чланови већа – судија Татјана Вуковић и судија Оливера Анђелковић.

Предмет овог кривичног поступка, ви сте сви добили оптужницу и то против четири лица, која су сада овде, видим присутна, кривично дело против цивилног становништва и то за догађаје у месту Бели Манастир у периоду од августа 1991. године до краја исте године, а по оптужници Тужилаштва за ратне злочине.

Прво да констатујемо ко је присутан од оптужених, бранилаца и осталих позваних, а после ћемо да наставимо поступак.

Можете онда ставити примедбу ако имате на састав већа, само прво да констатујемо.

Оптужени Зоран Вукшић, то сте Ви, Слободан Стригић, то сте Ви, Бранко Хрњак, то сте Ви и Велимир Бертић, да ли је тако? Браниоци, адв. Ивана Томовић, за опт. Зорана Вукшића, адв. Трифун Ашковић, за опт. Слободана Стригића, адв. Бјелетић Радмила, за опт. Бранка Хрњака и адв. Перковић Мирослав, за опт. Велимира Бертића.

Адв. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Господине, председниче већа, имамо само један технички проблем. Наиме, пошто смо већ одлагали код Вас суђење, доле код судије Гаротић почиње у 9,30 часова, то би било кратко, само завршна реч, исто се ради о ратном злочину. Није никакав проблем, пошто нема никаква колизија, ама баш никаква између господина Хрњака и мог клијента Бертића, колегиница би ме прихватила, са пола сата, сат само да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да Вас замени? Добро, Хрњак јесте дао одбрану и није.

Адв. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Не бих ја прихватио да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ако ћете замењивати, али вратиће се током поступка, ја не знам да ли ћемо данас саслушати, да ли ћемо узети одбране све четворице.

Адв. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Надам се да нећу сметати ако уђем само.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нећете, нема проблема.

Адв. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Јер морам ово да не би одложили, молила ме судија да дођем.

Констатује се да је бранилац адв. Мирослав Перковић напустио претрес, да ће га замењивати адв. Бјелетић Радмила.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Констатује се да је присутан и тужилац Небојша Марковић.

Председник већа отвара заседање и објављује предмет главног претреса и састав већа.

УТВРЂУЈЕ СЕ да су на главни претрес приступили:

- **оптужени Зоран Вукшић, Слободан Стригић, Бранко Хрњак и Велимир Бертић,**
- **браниоци, адв. Ивана Томовић, за опт. Зорана Вукшића, адв. Трифун Ашковић, за опт. Слободана Стригића, адв. Бјелетић Радмила, за опт. Бранка Хрњака и адв. Перковић Мирослав, за опт. Велимира Бертића, кога замењује адв. Бјелетић Радмила.**

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Има ли неких примедби на састав већа? Нема.

Нема примедби на састав већа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесмо сагласни да се данашњи главни претрес одржи?

Странке су сагласне да се данашњи главни претрес одржи.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Да се данашњи главни претрес ОДРЖИ.

Претрес је јаван.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само да погледамо, овде има и публике. Да ли ће неко од њих се појављивати као сведок у поступку? Не, Ви нисте, само као посматрач, да знам само.

Сада ћемо узети личне податке од оптужених.

ЛИЧНИ ПОДАЦИ ОПТУЖЕНИХ

Опт. ЗОРАН ВУКШИЋ

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Устаните, Зоране, станите овде напред.

Опт. ЗОРАН ВУКШИЋ: Што ближе микрофону.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте дали своје личне податке. Ја ћу Вам прочитати и Ви ми само реците да ли има неких измена у Вашим личним подацима, ако постоје, Ви их наведите – Зоран Вукшић, лични број 0308959832506, надимак «Жути», да ли је тако?

Опт. ЗОРАН ВУКШИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од оца Симе, мајке Љубе, девојачко Радојчић, рођени сте у Белом Манастиру.

Опт. ЗОРАН ВУКШИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 03.08.1959. године?

Опт. ЗОРАН ВУКШИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Са садашњом адресом Бачко Петрово Село, улица Слободе број 119?

Опт. ЗОРАН ВУКШИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Држављанин Републике Србије?

Опт. ЗОРАН ВУКШИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: По занимању сте радник. Где радите? Да ли има негде да сте запослени или радите?

Опт. ЗОРАН ВУКШИЋ: Приватно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Приватно?

Опт. ЗОРАН ВУКШИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па се издржавате од повременог рада, је ли тако?

Опт. ЗОРАН ВУКШИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, породичне прилике, кажете разведени?

Опт. ЗОРАН ВУКШИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Отац троје деце?

Опт. ЗОРАН ВУКШИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесу Вам деца сва пунолетна или су нека малолетна?

Опт. ЗОРАН ВУКШИЋ: Двоје су малолетна.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико имају година?

Опт. ЗОРАН ВУКШИЋ: Ћерка има једна 27, једна има сада 18 година и мали има 11 година.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи само једно дете малолетно, 11 година син? Добро. Од школе, шта сте завршили?

Опт. ЗОРАН ВУКШИЋ: Основну.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Основну школу, овде стоји да сте војску служили у Белој Цркви 1997. године. Да ли се ту нешто изменило, није?

Опт. ЗОРАН ВУКШИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, водите се негде у војној евиденцији?

Опт. ЗОРАН ВУКШИЋ: Сада не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Били сте у резервном саставу МУП-а, сада нигде нисте, не водите се у војној евиденцији?

Опт. ЗОРАН ВУКШИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте одликовани?

Опт. ЗОРАН ВУКШИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте, каквог сте имовног стања? Пише овде, власник куће од 50 квадрата у Бачком Петровом Селу, то је Ваша кућа. Других непокретности немате?

Опт. ЗОРАН ВУКШИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ли сте осуђивани?

Опт. ЗОРАН ВУКШИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овде стоји да сте осуђивани за чл.33. Закона о оружју и муницији. Да ли је то раније било, да ли се сећате тога?

Опт. ЗОРАН ВУКШИЋ: То је нешто овде било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Србији да, питам.

Опт. ЗОРАН ВУКШИЋ: То сам имао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи јесте, само да кажемо да. Да ли се води неки други поступак осим овога?

Опт. ЗОРАН ВУКШИЋ: Колико знам, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, седите.

Опт. СЛОБОДАН СТРИГИЋ

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Стригићу станите. Значи Слободан Стригић, лични број 2506965300501. Који имате надимак, овде стоји Слобо?

Опт. СЛОБОДАН СТРИГИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли има још неки надимак?

Опт. СЛОБОДАН СТРИГИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нема, од оца Душана, је ли тако?

Опт. СЛОБОДАН СТРИГИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И мајке Тодорке?

Опт. СЛОБОДАН СТРИГИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дероњић?

Опт. СЛОБОДАН СТРИГИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рођени у месту Каранац, општина Бели Манастир?

Опт. СЛОБОДАН СТРИГИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дан и месец рођења, 25.06.1965. године?

Опт. СЛОБОДАН СТРИГИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте и даље на адреси, Бездан, улица Омладинска број 33?

Опт. СЛОБОДАН СТРИГИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Држављанин Републике Србије и Босне и Херцеговине, имате двојно држављанство?

Опт. СЛОБОДАН СТРИГИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро по занимању радник, где сте запослени?

Опт. СЛОБОДАН СТРИГИЋ: Не радим нигде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од чега се издржавате?

Опт. СЛОБОДАН СТРИГИЋ: Тако, повремено.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од повременог рада, добро. Породичне прилике, ожењен, отац једног малолетног детета?

Опт. СЛОБОДАН СТРИГИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико Вам дете има година?

Опт. СЛОБОДАН СТРИГИЋ: Седамнаест година.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Седамнаест? Шта сте завршили од школе?

Опт. СЛОБОДАН СТРИГИЋ: Основну.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Основну школу. Војни рок сте служили 1984. године у Бања Луци, Карловцу и Петрињи?

Опт. СЛОБОДАН СТРИГИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где се водите у војном одсеку, Сомбор?

Опт. СЛОБОДАН СТРИГИЋ: Сомбор.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то је значи остало непромењено, нисте одликовани?

Опт. СЛОБОДАН СТРИГИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имовно стање, имате ли нешто на Ваше име?

Опт. СЛОБОДАН СТРИГИЋ: Немам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немате, јесте осуђивани раније?

Опт. СЛОБОДАН СТРИГИЋ: Нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се води неки поступак осим овог?

Опт. СЛОБОДАН СТРИГИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, седите.

Опт. БРАНКО ХРЊАК

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Станите, господине Хрњак да чујемо Ваше податке. Ја ћу Вам прочитати ово што сте дали код истражног судије, па ћемо упоредити да ли постоји нека разлика. Име и презиме Бранко Хрњак, је ли тако?

Опт. БРАНКО ХРЊАК: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Лични број је 1407959300719, од оца Манета, је ли тако?

Опт. БРАНКО ХРЊАК: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И мајке Марије, девојачко Павковић?

Опт. БРАНКО ХРЊАК: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Место рођења Капелна, Доњи Михољац?

Опт. БРАНКО ХРЊАК: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, рођени сте 14.07.1959. године?

Опт. БРАНКО ХРЊАК: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сада сте у Сомбору, је ли тако?

Опт. БРАНКО ХРЊАК: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Београдска број 37.

Опт. БРАНКО ХРЊАК: Јесте.

Адв. ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Добро, држављанство Републике Србије, немате двојно држављанство?

Опт. БРАНКО ХРЊАК: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: По занимању сте радник?

Опт. БРАНКО ХРЊАК: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где сте запослени?

Опт. БРАНКО ХРЊАК: Тренутно нисам нигде, на бироу сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На бироу, незапослен. Овде пише, породичне прилике, живите у ванбрачној заједници, отац једног детета? Да ли то стоји, у међувремену се нисте оженили? Немате друго дете, ништа?

Опт. БРАНКО ХРЊАК: Имам старијег сина, али тај је тамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, отац двоје деце?

Опт. БРАНКО ХРЊАК: Да, али са покојном женом имам, а ово сада имам са овом женом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Отац двоје деце, једно малолетно.

Опт. БРАНКО ХРЊАК: Једно малолетно, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико ово малолетно има?

Опт. БРАНКО ХРЊАК: Седамнаест година.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Седамнаест година, значи средња стручна спрема?

Опт. БРАНКО ХРЊАК: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Писмен, завршио средњу стручну спрему. Шта сте завршили, коју школу?

Опт. БРАНКО ХРЊАК: Машинско-техничку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Завршио машинско-техничку школу. Служили сте војску 1978. године у Крагујевцу и Смедеревској Паланци?

Опт. БРАНКО ХРЊАК: Тачно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, водите се у Сомбору, у војном одсеку Сомбор?

Опт. БРАНКО ХРЊАК: Избрисн сам из војне евиденције, јер сам неспособан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Избрисан из војне евиденције. Каког сте имовног стања, да ли имате кућу? Видим овде пише, сувласник куће.

Опт. БРАНКО ХРЊАК: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сем тога, ништа више немате?

Опт. БРАНКО ХРЊАК: Имам кућу тамо у Хрватској.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте је добили назад или?

Опт. БРАНКО ХРЊАК: Нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте осуђивани?

Опт. БРАНКО ХРЊАК: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не води се други поступак, осим овог?

Опт. БРАНКО ХРЊАК: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хвала, седите.

Опт. ВЕЛИМИР БЕРТИЋ

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Велимир Бертић, ЈМБГ бр.0503970300505, надимак?

Опт. ВЕЛИМИР БЕРТИЋ: Векац.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Векац? То је остало, име оца Вељко, је ли тако?

Опт. ВЕЛИМИР БЕРТИЋ: Тако је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мајка Ева?

Опт. ВЕЛИМИР БЕРТИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Андрашев?

Опт. ВЕЛИМИР БЕРТИЋ: Тако је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Место рођења Осијек?

Опт. ВЕЛИМИР БЕРТИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 05.03.1970. године.

Опт. ВЕЛИМИР БЕРТИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сада живите у Новом Саду?

Опт. ВЕЛИМИР БЕРТИЋ: Тако је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није промењена ова адреса, Пушкинова број 14?

Опт. ВЕЛИМИР БЕРТИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Остала је иста, држављанин Републике Србије? Немате двојно држављанство?

Опт. ВЕЛИМИР БЕРТИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: По занимању, шта сте, електротехничар?

Опт. ВЕЛИМИР БЕРТИЋ: Електротехничар, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ожењен и отац троје деце? Да ли су деца малолетна?

Опт. ВЕЛИМИР БЕРТИЋ: Јесу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико имају година?

Опт. ВЕЛИМИР БЕРТИЋ: Шеснаест, дванаест и девет.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи средњу стручну спрему имате од школе?

Опт. ВЕЛИМИР БЕРТИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Коју сте завршили, електротехничку?

Опт. ВЕЛИМИР БЕРТИЋ: Електротехничку да, четврти степен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Војску сте служили 1988/89 у Копривници, у Загребу и на Косову, каже овде?

Опт. ВЕЛИМИР БЕРТИЋ: Тако је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је био војни рок, да. Не водите се у војној евиденцији?

Опт. ВЕЛИМИР БЕРТИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, одликовани нисте?

Опт. ВЕЛИМИР БЕРТИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нешто у власништву, кућа, стан?

Опт. ВЕЛИМИР БЕРТИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ништа, значи, средњег имовног стања овде стоји. Где сте запослени, где радите?

Опт. ВЕЛИМИР БЕРТИЋ: Приватна фирма, ДОО «Селацо».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И колика су Вам примања?

Опт. ВЕЛИМИР БЕРТИЋ: Око 20.000,00 динара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Са примањима око 20.000,00 динара. Осуђивани сте, је ли тако?

Опт. ВЕЛИМИР БЕРТИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овде стоји, као у извештају из КЕ, добро, овде је била условна осуда. Не води се други поступак против Вас, осим овог?

Опт. ВЕЛИМИР БЕРТИЋ: Не, осим на фирму.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где?

Опт. ВЕЛИМИР БЕРТИЋ: На фирму што се води, пошто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, поступак, поступак, шта за фирму се води, како мислите за фирму се води поступак, против Вас, да ли се води неки кривични поступак?

Опт. ВЕЛИМИР БЕРТИЋ: Кривични, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То Вас питам.

Опт. ВЕЛИМИР БЕРТИЋ: Прекршајни.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Прекршајни, то је нешто друго. Седите.

Ево овако, сви ћете бити саслушани у својству оптужених. Ваша права у поступку су да нисте дужни да изнесете одбрану ако то не желите, нити да одговарате на постављена питања, односно можете се бранити и

ћутањем, како се то лакше каже. Све што кажете, може бити употребљено као доказ против вас током поступка, уколико у овој фази поступка одлучите да се браните ћутањем. Суд ће прочитати оно што сте изјавили у истрази, ако се пре тога нисте бранили ћутањем. То мислим да је јасно.

За оне оптужене који се бране са слободе, дужни су да сваку промену адресе пријаве суду и да се одазивају сваком позиву суда, јер у супротном, може да им се одреди нека од мера, међу којима је и мера притвора, ако не буду се одазивали позивима суда.

Још да вам кажем за ваша права, можете да износите чињенице и предлагате доказе у своју одбрану. Пажљиво слушајте ток главног претреса, а после можете постављати питања и уопште можете активно учествовати у овом поступку.

Оптужени поучени о својим правима и дужностима у кривичном поступку, у смислу чл.4. став 2 тачка 2., чл.89. и чл.318. ЗКП-а.

Главни претрес почиње читањем оптужнице Тужилаштва за ратне злочине, КТРЗ бр.5/09 од 23.06.2010. године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите тужиоче Марковићу.
ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА:

На основу члана 46. став 2 тачка 3. у вези члана 4. став 3 Закона о организацији и надлежности државних органа у поступку за ратне злочине пред тим судом, подижем

О П Т У Ж Н И Ц У

Против:

**ЗОРАНА ВУКШИЋА,
СЛОБОДАНА СТРИГИЋА,
БРАНКА ХРЊАКА,
ВЕЛИМИРА БЕРТИЋА,**

са личним подацима као у списима предмета,

Што су:

Као припадници СУП-а Бели Манастир – Јединице за посебне намене, из састава полицијских оружаних групација САО Источна Славонија, Барања и Западни Срем, у време унутрашњег оружаног сукоба који се на овом простору унутар Републике Хрватске, тада у саставу СФРЈ, у времену од половине 1991. до друге половине 1995. године, одвијао између наведених и других оружаних формација, састављених претежно од припадника српске националности, те оружаних снага тадашње ЈНА до половине јануара 1992. године, с једне стране и с друге организованих оружаних формација Републике Хрватске – Збора народне гарде (ЗНГ) и полиције, у времену од августа 1991. године па до краја исте године, у Белом Манастиру и на широј територији ове општине, кршећи правила међународног права садржаног у чл.3. став 1 тачка 1. под а) и е) Четврте Женевске конвенције о заштити грађанских лица за време рата од 12.08.1949. године, у вези чл.13. став 1 у вези са чланом 4. став 1 и 2 тачка а), е) и ш) Допунског протокола уз наведену конвенцију о заштити жртава немеђународних оружаних сукоба (Протокол II), према цивилном становништву несрпске националности који нису припадали ниједној оружаног формацији, нити су учествовали у војним операцијама,

А – вршили противзаконита затварања, па су тако и то:

Окривљени Зоран Вукшић и Велимир Бертић

У наведеном периоду, заједно са већим бројем за сада НН припадника наведеног СУП-а Бели Манастир, без оправданог разлога и законског основа, самовласно и у више наврата, хапсили по Белом Манастиру и околним местима цивилна лица хрватске и друге несрпске националности, и затварали их у затворске просторије СУП-а Бели Манастир из дискриминаторских разлога заснованих на припадности другој нацији и вери, па су тако ухапсили и више дана држали затворене, за сада тачно неутврђен број цивилних лица, међу којима: Фрању Јоха, Хуга Мартиновића, Стјепана Калеца, Драгана Скелецију, Мату Филиповића, Марка Томића, Зорана Кнежевића, Ивана Белаја, Споменка Далића, Залај Славка, Драга Брекала, Драгутина Боровачког, Винка Марђетка, Павлу Фрањића, Стипу Абришина, Антал Тавеса, Мишу Балатинца, Јована Наранцу, Горана Антића, Жељан Јунека и Јосипа Горупа, Таднију Јакшића, Марка Марића, Давора Таслицића, Бенач Стипу, Емила Иванића, Јосипа Ћорића, Матију Јопста, Жељка Ходака, Ивана Беренду, Владимира Чизмара, Стјепана Хорвата и Жељка Чичека,

Б – вршили повређивање телесног интегритета, примењивање мера застрашивања и терора, мучења и нечовечна поступања

На начин што су у наведеном периоду заједнички и истовремено, а у неким приликама појединачно, приликом хапшења у кућама и довођења у затвор, а и у самом затвору, тукли већи број цивилних лица ногама, рукама, палицама, кундацима и другим тупо-тврдим предметима и тиме им повређивали телесни интегритет и здравље, мучили их и према њима нечовечно поступали, те претњама и неконтролисаним пуцањем застрашивали и терорисали цивилно становништво, те су тако и то:

Окр. Зоран Вукшић и Звонимир Бертић

Дана 28.08.1991. године приликом напада на насеље Козарац, општина Бели Манастир и цивилно становништво у њему, без избора циља, безразложно и без икакве војне потребе, пуцали по кућама и у правцу цивилног становништва, које се налазило у својим кућама или у двориштима, па је тако окр. Зоран Вукшић неконтролисано пуцајући убио ненаоружаног цивила старије доби Иву Малека, те пуцајући из пиштоља и са врло малог одстојања у ноге Јосипа Вида, кога је затекао у дворишту његове куће, нанео му тешку телесну повреду у виду прострелне ране у пределу потколенице, а окр. Велимир Бертић такође пуцајући неконтролисано и насумично из аутоматске пушке ранио Матилду Вранић, наневши јој прострелну рану меког ткива у пределу горњег раменог обруча;

Истовремено и заједнички у затворским просторијама СУП-а Бели Манастир повређивали телесни интегритет већем броју бесправно приведених и затворених цивилних лица, између осталих Драгану Скелеџији, кога су тукли ногама и палицама заједно са већим бројем за сада НН лица, као и са Зораном Маџарцем, против кога је поступак у прекиду, Марку Томићу и Јосипу Ћосићу, које су тукли палицама по свим деловима тела и истовремено према њима двојици нечовечно поступали, терајући их да се међусобно шамарају, Ивану Белају кога су такође заједнички тукли на истоветан начин, при чему је окр. Бертић према њему примењивао и мере застрашивања, тако што му је стављао пиштољ у уста, потом Стипи Абришину, кога су такође тукли повређујући му телесни интегритет и истовремено према њему нечовечно поступали, претећи да ће га закољу, терајући га да пева «четничке» песме, а Марка Марића у више наврата тукли кундацима пушке по целом телу повређујући му тако телесни интегритет, према њему применили мере застрашивања, стављајући му пиштољ у уста, претећи да ће га убити, Јована Наранцу

тукли по свим деловима тела, при чему га је окр. Вукшић ударао неком жичаном палицом и при том му одузели пиштољ за који је имао дозволу,

Окр. Зоран Вукшић

У истом временском периоду у затворским просторијама СУП-а Бели Манастир повређивао телесни интегритет већег броја бесправно лишених слободе и затворених цивилних лица, тако што их је ударао гуменом палицом, ногама, рукама, телефонским каблом и другим тупо-тврдим предметима, па је тако, између осталих, претукао Хуга Мариновића, ударајући га пендреком, Стјепана Ткалеца, ударајући га гуменом палицом, ногама и рукама, на исти начин тукао и Емила Горупа, Мишу Балатинца, којег је ударио палицом телефонског кабла, на исти начин тукао и Паву и Владимира Земљака, затим Паву Фрањића, коме је са чизмама на ногама газио по прстима, Драгутина Боровечког коме је, ударајући по рукама, ногама и другим тупо-тврдим предметима избио десет зуба и сломио два ребра, наневши му тиме тешку телесну повреду, затим овима и већем броју других затворених, након што би их претукао, делио текст песме «Спрем те се, спрем те се четници» и терао их да певају ту песму, а друге прилике застрашивао и терорисао поједина цивилна лица, тако што је са већим бројем НН припадника наведене полицијске јединице, без икаквог разлога и повода отварао ватру из пешадијског наоружања на аутобус који је саобраћао на линији за место Ширине, којом приликом је рањен возач аутобуса Анте Бандов,

Окр. Велимир Бертић

У истом временском периоду и на истом месту, примењивао мере застрашивања према појединим цивилним лицима, па је тако у затворским просторијама СУП-а Бели Манастир стављао откочени пиштољ на главу оштећеног Зорана Кнежевића, истовремено претећи да ће га убити, а Миши Белатинцу наносио повреде телесног интегритета и према њему примењивао мере застрашивања, тако што га је заједно са још двојицом својих колега претходно ухапсио на улици, а затим га натерали да трчи бос по стрњици; истовремено трчећи за њим и ударајући га ногама, а потом, пошто су га наводно пустили да побегне, за њим организовали «лов на зеца» да би га после поново ухватили и потом претукли, док је затворенику Стипи Абришину такође наносио повреде телесног интегритета, тако што га је тукао пендреком, затим према њему примењивао мере застрашивања, претећи да ће га закоље због сина који је био припадник МУП-а Хрватске и истовремено га терао да пева «четничке песме».

В – вршили убиства појединих цивилних лица, па су тако и то:

Окр. Зоран Вукшић

Дана 10.10.1991. године након претходног договора са окр. Зораном Маџарцем, против кога је поступак у прекиду и још једним, за сада НН припадником СУП-а Бели Манастир, да лише живота брачни пар Барић, хрватске националности, сходно договореној подели задужења, Зоран Маџарац и наведено НН лице прво су из куће у улици Иве Лоле Рибара број 8 у Белом Манастиру извели Адама Барића и његову супругу Ану Барић, потом их увели у службено теренско возило СУП-а Бели Манастир и одвезли до насеља Судараш, где их је по договору већ чекао окр. Зоран Вукшић, а након што су их извезли из возила, окр. Зоран Вукшић им је рекао да приђу ближе, истовремено их питајући где су им синови, да би одмах затим из револвера марке «колт» пуцао из непосредне близине у потиљак Адама Барића и на лицу места га убио, а када се Ана Барић чувши пуцањ и видевши мужа како пада, онесвестила, окр. Зоран Вукшић јој је пришао и покушао лишити живота, тако што је оштећеној ножем задао четири убодне ране у пределу врата и тиме јој нанео тешке телесне повреде опасне по живот, којима она није подлегла, након чега су се сва тројица удаљили, оставивши оштећене на месту извршења овог злочина у уверењу да су обоје мртви,

Окривљени Зоран Вукшић, Слободан Стригић и Бранко Хрњак

Дана 17.10.1991. године, а након претходног договора између окривљених Зорана Вукшића и Зорана Маџарца, против кога је поступак у прекиду, да лише живота четири члана породице Чичак, хрватске националности - прво су наведеног дана у јутарњим часовима, заједно са још двојицом за сада НН припадника СУП-а Бели Манастир, дошли до породичне куће Чичак, у месту Каранац, у улици Колодворска 26, па како код куће нису затекли сву четворицу од наведене породице, наредили су присутном Ивану Чичку да касније сва четворица дођу у просторије СУП-а Бели Манастир ради саслушавања у вези наводне крађе свиња са једне фарме, којој наредби су се сва четворица – отац Винко Чичак и синови Мате, Иван и Анте одазвали у послеподневним часовима, да би након тога окривљени Вукшић и Маџарац пронашли у граду окр. Слободана Стригића, који је био задужен за управљање полицијским возилом – комбијем, тзв. «марицом», рекавши му при томе да пође са њима, јер

наводно треба да одвезу неке хрватске «шпијуне» на командно место у Јагодњак, на шта је овај пристао довозавши наведено возило у предвечерњим часовима испред дворишног улаза у СУП Бели Манастир, након чега су окр. Вукшић и Маџарац из просторија СУП-а извели сву четворицу оштећених рекавши при томе окр. Хрњаку који је иначе тог дана био помоћник у дежурној служби, да и он пође са њима из истог разлога које су претходно навели и окр. Стригићу што је и овај прихватио, па након што су окр. Вукшић и Маџарац увели сву четворицу оштећених у задњи део марице, а они сели у предњи возачки део, заједно су кренули да би после извесног времена и пређеног пута, окр. Стригић који је управљао наведеним возилом, по захтеву окр. Вукшића скренуо са главног пута на неки споредни пут и када су стигли до рушевина напуштеног салаша Карашево ту су стали, након чега су окр. Вукшић и Маџарац, прво извели оштећеног Мату Чичка, кога је за руку водио окривљени Маџарац, а затим остала тројица окривљених су се кретали иза њих, те пошто су прешли неколико десетина метара, окр. Вукшић је прво ножем убо оштећеног у пределу врата, док га је за то време окр. Маџарац држао за руку и косу, да би одмах затим окр. Вукшић у оштећеног испалио из револвера марке «колт» најмање један пројектил у пределу главе, тако да је смрт оштећеног Мате Чичка наступила услед прострелних рана главе, након чега и окр. Стригић и Хрњак, иако прећутно, свесно и вољно прихватају заједничко деловање саглашавајући се са претходним и очигледно јасно показаним намеравањем понашањем и поступцима окр. Вукшића и Маџарца у односу на још живе оштећене, пошто надаље и сами учествују и битно доприносе у убиству преостале тројице оштећених тако што сада заједно сва четворица изводе из марице и доводе на исто место као у претходном случају и то редом: Ивана Чичка у кога је окр. Вукшић испалио најмање два пројектила из наведеног колта у пределу главе и тела, тако да је смрт наступила услед прострелних рана главе и десне надлактице; затим Винка Чичка у кога је окр. Вукшић из наведеног колта испалио више пројектила у пределу горњег и доњег тела, тако да је смрт наступила услед вишеструких прострелних рана предњег коша и карлице, а на крају Анте Чичка у којег је прво окр. Вукшић испалио из истог колта један пројектил у главу, а када је овај пао, у њега је испалио неколико пројектила из аутоматске пушке и окр. Стригић, тако да је смрт оштећеног наступила услед прострелних рана главе и трупа, након чега су се заједно вратили у Бели Манастир, где су у стану окр. Зорана Маџарца поделили претходно одузете ствари и новац од оштећених,

- чиме су извршили кривично дело ратни злочин против цивилног становништва из чл.142. став 1 КЗ СРЈ у саиувршилаштву у вези чл.22. КЗ СРЈ.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала тужиоце. Оптужени чули сте оптужницу што је прочитао заменик тужиоца, је ли вам јасно шта је унето овде, да ли треба неко објашњење у вези оптужнице саме? Не треба. Добро. Сада ћемо приступити саслушању оптужених, прво ће се саслушати Вукшић Зоран.

САСЛУШАЊЕ ОПТУЖЕНИХ

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Да се на основу члана 297 став 1 најпре позове да изнесе своју одбрану Вукшић Зоран, а потом остали оптужени.

За време саслушања оптуженог Зорана Вукшића из суднице се удаљавају остали оптужени.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви ћете изаћи испред па ћемо вас прозивати једног по једног, прво да саслушамо Вукшића. Вукшићу станите, изволите овде.

САСЛУШАЊЕ ОПТУЖЕНОГ ВУКШИЋ ЗОРАНА

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Разумели сте оптужницу, мало пре сам Вам дао ово упозорење које сам саопштио, схватили сте то, значи можете да изнесете своју одбрану, ако не желите не морате да изнесете, имате право да се браните ћутањем као што Вам је и саопштено. Ви сте о записнику који је био 24.12.2009.године изнели један део своје одбране, код истражног судије сте тада рекли да не желите да изнесете одбрану, ево изволите.

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Па разумео сам све што сте ми овде прочитали па сходно подигнутој оптужници од стране Тужилаштва за ратне злочине и кривично дело које ми се ставља на терет ратни злочин против цивилног становништва из члана 142 став 1 Кривичног закона Југославије у саизвршилаштву и то противзаконито затварање цивилних лица,

повређивање телесног интегритета и примењивање мера застрашивање и терора и мучења и нечовечног поступања и убиства појединих цивилних лица изјављујем да се ни по једној тачки оптужнице не осећам кривим. Спреман сам да дам изјаву о својој одбрани иако то нисам учинио у истражном поступку сада сам спреман да то учиним, међутим, а и по савету мог браниоца овим путем изјављујем да ћу изјаву дати у току главног претреса, а након што будем у присуству саслушани остали окривљени, а пре извођења сведока зато желим да дам изјаву и да се овај поступак што пре заврши јер теретим се за нешто што нисам учинио. Зато поново напомињем да желим да дам изјаву.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: По овоме сада што сте рекли Ви сада неће да изнесете своју одбрану. Ја ћу на основу закона прочитати оно што сте рекли у претходном поступку када су Вас саслушали у присуству браниоца ја ћу то прочитати, Ви седите. То је записник о саслушању осумњиченог од 24.12.2009. године, ту сте изјавили:

«Ја сам до избијања оружаног сукоба у Републици Хрватској по занимању био поштар и живео сам у Белом Манастиру. Ту сам имао породицу и пре тога сам се развео од жене. Из брака имам једну ћерку. Када је дошло до избијања непријатељства између Срба и Хрвата ја сам по наговору Николе Ђорђевића, мог комшије полицајца, отишао у резервни састав полиције у СУП Бели Манастри. Мој непосредни старешина био је Јарић Милан и сећам се да су са мном у јединици били Мађарац Зоран, Шимуновић Душан, Бертић Велимир звани «Векац», Стригић Слободан, извесни Миленко са надимком «Герилац», затим лице са надимком «Фриц», а чини ми се да је презиме Милановић или Миловановић, Јован Кика, лице са надимком «Браца», Зечевић, два Вујковића, Матаушке, Буба Јово, а касније је дошао и Бранко Хрњак. У СУП-у су нас задужили личним наоружањем дугим и кратким оружјем, ја сам са собом носио и своје приватно оружје «колт 357» никловани. Сећам се да сам једног дана у јутарњим сатима дошао у дежурану СУП-а Бели Манастир и тада нам је речено да од неког из СУП-а који је на једном блоку написао да треба да се доведу три или четири мушка члана породице Чичак. Сећам се да смо нас четворица пошли по Чичка и то Стригић и још двојица чијих имена не могу да се сетим и то смо пошли «Заставом 101», а још двојица су пошли са Мађарцем са «марицом» плаве боје мислим марке «Застава». Ја сам седео у «Застави» на месту сувозача, возач је био Стригић. Кућа породице Чичак се налази у месту Каранац које је удаљено неколико километара од Белог Манастира. Ми смо ишли «Заставом 101» испред нас је ишла «марица». Када смо дошли до куће породице Чичак, Слобо је ушао у кућу и разговарао са неким Чичковима, а они сви нису били на окупу кући. Нисам сигуран да ли су дошли у СУП тог дана или сутрадан али су се договорили са Слобом да дођу сви заједно у СУП. Сећам се да су мушки

чланови породице Чичак у СУП дошли својим возилом и мислим да су дошли својим возилом марке «Застава 101» или «128», а можда су дошли и возилом марке «Лада». Неко је рекао «ево их дошли су», мислим да су то рекли Слобо или «Векац» шефу Николи Ђорђевићу начелнику СУП-а Бели Манастир. Ја сам био дежурни или испред. Причало се да мушки чланови породице Чичак треба да иду на размену, а ја не знам шта се касније са њима десило. Касније се причало да су мушки чланови породице Чичак убијени, али знате свашта се причало, нико са мном никад о убиству породице Чичак није разговарао. Ја нисам учествовао у неком убиству нити сам присуствовао када је неко убијен. Не знам да ли сам некад неког тукао. Нисам присуствовао када је неко други неког малтретирао али се причало да је тога било. Чуо сам за убиство Адама Барића и рањавање његове жене Ане Барић али ја у томе нисам учествовао нити знам ко је то урадио. Не знам ништа о убиству брачног пара Бандов, а познавао сам Луку Бандова и његову жену. Знам да су били добри људи и зато сам у СУП-у Бели Манастир и гарантовао за њих и то тако што сам не знам коме рекао да су они добри људи и на рачун тога су они добили дозволу да могу да оду у Хрватску. Ја нисам учествовао у нападу на село Козарац, а нису ми познати догађаји који су се тамо одиграли. То је све што имам да изјавим».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је Ваша изјава коју сте дали дана 24.12.2009.године.

КОНСТАТУЈЕ СЕ да је прочитан записник о саслушању осумњиченог дат испред Министарства унутрашњих послова Дирекције полиције Управи криминалистичке полиције Службе за откривање ратних злочина 03/4-3-1 број 230345/08 од 24.12.2009.године која је дата у присуству адвоката Иване Томовић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Што се тиче питања да ли ћете одговорати на питања или данас нећете одговорати? Сад имају право да Вам постављају питања.

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Па данас, онда, не знам, могу ли да седнем? Не бих данас давао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Консултујте се, изволите.

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Данас онда не бих давао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Седите.

То је све што има да изјави.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нека уђе Стригић Слободан.

САСЛУШАЊЕ ОПТУЖЕНОГ СТРИГИЋ СЛОБОДАНА

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Станите господине Стригићу ту, укључите, имате дугме црвено. Значи упозорење које Вам је дато разумели сте, разумели сте оптужницу, изнели сте своју одбрану, као што сам рекао можете данас да изнесете, можете да се браните ћутањем то је на Вама. Хоћете изнети данас своју одбрану?

Опт.СЛОБОДАН СТРИГИЋ: Хоћу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите. Реците у вези ових догађаја који су описани у оптужници.

Опт.СЛОБОДАН СТРИГИЋ: Конкретно ја имам проблем са овим злочиним над породицом Чичак и желим да о томе причам, да кажем истину, желим да се браним истином пре свега да скренем пажњу тужиоцима да ја наведени дуги временски период овде немам, ја имам проблем од седам минута. Био сам задужен за службено возило «марицу», десило се то што се десило, покушаћу да објасним. Шта Вас конкретно занима?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изнесите шта се десило, изволите. Само да Вас питам још претходно да ли признајете ово дело?

Опт.СЛОБОДАН СТРИГИЋ: Да хтео сам и то да кажем да се не осећам кривим ни по једној тачки оптужнице што ми се ставља на терет. Нисам свесно учествовао у свему томе и нисам учинио то што ми се ставља на терет.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Вама се ставља на терет само убиство четири члана, је ли тако? Од свих ових кривичних дела убиство четири члана породице Чичак да сте учествовали у том.

Опт.СЛОБОДАН СТРИГИЋ: Да, то ми се ставља на терет, а ја то нисам починио и покушаћу да Вам објасним, све што Вас занима питајте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

Опт.СЛОБОДАН СТРИГИЋ: Судњег дана по папирима сада знам иначе пре нисам знао датум, то је био 17.10.1991.године у јутарњим сатима, ја сам живео и одрастао у мом селу Каранцу где је живела породица Чичак, отац Винко са три сина Ивом, Матом и Антом. Тога јутра сам, пошто сам свако јутро у Станици полиције Бели Манастир као припадник специјалне јединице имао постројавање у јутарњим сатима у 09 сати, ту смо добијали задатке да идемо на извршавање одређених задатака. Тога јутра сам устао

у мојој кући у селу Каранац и кренио сам у Бели Манастир пешке, моја кућа се налази на крају села, а кућа од породице Чичак се налази на улазу у село. Пролазећи поред те куће породице Чичак то је могло да буде негде око осам сати ујутро приметио сам у дворишту куће породице Чичак Зорана Вукшића, Зорана Мађарца и видео сам плави «Стојадин» службено возило и пролазећи поред те куће видео сам њих у дворишту да разговарају са члановима породице Чичак, са мајком и са снајом. Продужио сам даље сто метара, дошао сам до раскрснице ту је био први комшија породице Чичак, Славко, зове се Славко Симић, ту су Срби држали неку барикаду контролни пункт на тој раскрсници и то се налази сто метара од те куће, питао сам њега шта ови раде овде, он је мени одговорио да су ту дошли не знам пре пола сата и да нешто вичу на те људе у том дворишту и да претресају кућу. Он је мени ту зауставио неко возило на том патролном пункту, ја сам отишо за Бели Манастир у Станицу полиције. Тамо сам нормално дошао у јединицу у девет сати и ми смо отишли на неки специјални задатак на Драву на прву борбену линију као специјална јединица. Када смо се вратили у послеподневним часовима, не знам тачно време, два-три сата после подне, ја сам у Станици полиције, када се уђе у Станицу полиције улази се право на дежурну службу и када смо се ми вратили не знам ја зашто сам ја сад ту ушао или дошао углавном од дежурне службе у десном ходнику приметио сам да у ходнику на клупи седе чланови, мушки чланови породице Чичак, отац Винко и три сина. Ја сам отишао тамо, на клупи је седио мали, звали смо га мали, био је најмлађи, а био је вишљи од мене и леп дечко висок, седио је први мали Мате Чичак, ја сам га поздравио, поздравио сам до њега Анту, поздравио сам њиховог оца и задњег Иву и питао сам шта они ту раде. Они су мени одговорили да су ту доведени јер су осумњичени да су покрали неке свиње са фарме у селу Каранац што ја знам да није били тачно јер у то време војска Југославије или како се већ звала не знам, војска Крајине, неко је, пошто је њихов отац радио на тој фарми свиња као ветеринар је човек радио, углавном мени је било познато да је војска Крајине или Југославије, не знам како да назовем ко, потоварили су те свиње са те фарме и одвезли су све за Србију и ту више није ни било свиња, а они су мени навели разлог да је њих Зоран Вукшић Жути и Зоран Мађарац и не знам ко је још с њима био да су њих довели у Станицу полиције да их испитују да су они покрали те свиње као да је њихов отац ваљда покрао те свиње или нешто у том смислу, што је нама било смешно, ми смо сви на то насмејали и Мате и Анте и отац и Иво и сви и у намери да им помогнем да нађем Зорана Вукшића и Зорана Мађарца да питам зашто су те људе довели овде дошао сам до дежурне службе и питао сам где се налази Зоран Вукшић Жути и Зоран Мађарац. Ту је било четири-пет полицајаца, добио сам одговор да се они налазе код секретара Станице полиције Радослава Здиларевића и

пошто сам добио такав одговор ја сам сматрао да ће то бити решено да ту неће бити никакав проблем више око тога и да ће они људи бити пуштени кући. Ја после тога сам отишао из те станице полиције у стан код мога брата Мирка, то је једно 500-600 метара даље од Станице полиције је имао стан. Отишао сам код њега кући одмарао и да би после подне, вечерњим сатима узео од брата мога Мирка «Мерцедес» неки стари «Минику» звани и отишао сам у пицерију «Милано» да вечерам, био сам гладан и седио сам на тераси од те пицерије за првим столом до цесте. У једном моменту са моје леве стране дошла је зелена «Лада Нива». У зеленој «Лади Ниви» са леве стране су дошли био је Зоран Вукшић звани Жути и Зоран Мађарац, изашли су из тог возила и дошли су право код мене до стола и Зоран Вукшић Жути је питао мене «шта радиш, вечераш» нешто у том смислу, ја кажем да. Зоран Мађарац је стајао иза њега и ћутао, он је рекао мени да ја треба да њему предати кључеве од возила од «марице» да он и Мађарац одвезу једнога или два Хрвата у Јагодњак или у Болман. Ја сам га питао откад ви возите Хрвате кући, а он каже «није твоје да питаш, него ти наредио Здјеларевић да дођеш и да одвезеш те Хрвате у Јагодњак или у Болман», ја се сад тачно не сећам сада зашто јер познато ми је било да је у Јагодњаку била команда војске Крајине где су пребацивали ове како да кажем хрватске заробљенике и после тога су их слали у размену негде у Вуковар или не знам тачно, то ми је непознато јер нисам никада возило користио за људе сем у два случаја. У првом случају сам користио возило, возило је кориштено само за специјалну јединицу и у том пртљажнику возила је вожено само оружје и муниција када јединица иде негде, како да кажем, на прву борбену линију то возило је вожено и било је пуно муниције. Ја сам то возило за превоз људи користио два пута. Први пута пар дана пре овог злочина користио сам возило за превоз четворице заробљених Зенгиста то је Збор народне гарде Хрватске војске који су заробљени на одашиљачу Беље торањ белски, тамо су заробљени и довежени су у Станицу полиције Бели Манастир и у једном моменту је дошла наредба да ја дођем исто са возилом да паркирам возило у рикверц на излазна врата Станице полиције где су они дежурна служба утоварила у то возило четворицу припадника Збора народне гарде и где је командир Станице полиције Душан Мађарац сео поред мене и ми смо ту четворицу одвезли у Станицу полиције Сомбор и тамо смо их предали и хвала богу људи су живи и здрави остали. И исто се то десило после пар дана када је Зоран Вукшић дошао код мене у пицерију и када је рекао да је Радослав Здјеларевић наредио мени као секретар Станице полиције да ја довезем возило, прво је тражио кључ, пошто му нисам предао рекао је да ја дођем и да паркирам возило тамо да требамо одвести једног или два Хрвата у Јагодњак или у Болман, не могу тачно, знам да је у Јагодњаку била ова команда али мислим да ми је он рекао Јагодњак или Болман, не могу тачно

рећи и рекао је да треба једно или два лица одвести. Ја сам рекао добро, доћи ћу, он и Зоран Мађарац су са «Ладом Нивом» отишли у тај Бели Манастир у СУП. Та пицерија је далеко једно не знам 600-700 метара можда од Станице полиције од СУП-а Белог Манастира, ја сам вечерао и упалио сам мој «Мерцедес» и дошао сам пред зграду Станице полиције Бели Манастир и паркирао сам ауто изван круга дворишта на паркинг као овде што су возила паркирана испред и када сам на задњи део ушао у двориште у Станицу полиције Бели Манастир моје возило је већ било паркирано на нека гаражна врата и из њега се истоварало оружје у ту гаражу. Поред возила је био Зоран Мађарац, Зоран Вукшић Жути, Душан Мађарац и ту је било можда два-три полицајца још који су то истоварали. Душан Мађарац није али ови су истоварали то и углавном кад се то истоварило речено ми је да се паркира возило на излазна врата и када сам ја сео и упалио возило и потеро га, то је двориште дугачко стотињак метара, неко од њих двојице да ли Зоран Мађарац или Зоран Вукшић Жути је сео у ту «марицу» и држећи ноге онако вани да му висе отворених врата се возио са многим тих сто метара до те зграде како да кажем и ту када сам се ја, он је рекао да се окренем и да паркирам возило у рикверц. Ја сам се окренио и паркиро сам возило на излазна врата од Станице полиције и остао сам у возилу, возило је радило. Ту је била нека хрпа касета у тој «марици» и ја сам убацио неку касету и слушао сам неке песме, не знам сад шта. Углавном у једном моменту сам ја седећи ту, не знам временски колико да ли то две минуте, три или пет, у једном моменту сам чуо да су се врата од возила отворила и чуо сам неку галаму и вику и осетио сам да се «марица» љуља. Када сам погледао у ретровизор «марице» у левом ретровизору сам видео Зорана Мађарца да стоји поред врата и приметио сам да је нешто држао у рукама. У десном ретровизору сам приметио командира Станице полиције Душана Мађарца где стоји, а Зорана Вукшића нисам видео него сам чуо да се дере, да нешто виче, да галами и осетио сам да се возило прилично љуља што ме збуњивало из разлога што ми је речено да треба одвести једног или два Хрвата у тај Јагодњак у команду, а како да кажем, збуњивало ме јер се «марица» јако љуљала и чуо сам ту галаму и вику његову. И тако како сам погледао ове сам видео у ретровизору. У једном моменту врата су се затворила и у том моменту поред мене као возача сувозач седа Зоран Вукшић Жути поред мене, а у други ред «марице» на клизна врата се отварају и улази иза мене и седа Бранко Хрњак. Њега тада први пута и видим Бранка Хрњака, пре тога није био у дворишту, није био нигде, нисам га приметио и он седа иза мене, а до њега седа Зоран Мађарац и врата затварају и Зоран Вукшић каже мени «вози». Ја га нисам ништа питао јер се подразумевало да се иде у правцу Јагодњака, Болмана и Јагодњака. Болман и Јагодњак то спомињем јер тако ми је речено, не могу се тачно сетити али се налазе у истом правцу, прво

дође Болман па дође Јагодњак, значи ако идете идете или прво у Болман па после у Јагодњак, то је небитно, углавном у истом правцу се иде. И они су рекли мени «вози» и када сам ја кренио и изашо сам из Станице полиције и када смо кренили тим путем за тај како се зове Јагодњак и Болман и када сам изашо можда два километра из Белог Манастира с леве стране има неки ред кућа, с десне стране имају неке фирме или не знам шта, с леве стране сећам се да одвојено од Белог Манастира имају можда две – три куће. У једном моменту Зоран Вукшић Жути је мени ставио руку на волан и рекао «ту скрени лево иза те задње куће» и како је он ту мене трзну ја сам прикочио, уплашио сам се, доста смо брзо ишли, можда 100 км на сат, он је рекао «ту скрени лево». Питао сам зашто, он је одговорио мени «да ћемо туда брже стићи попреко у тај Јагодњак или у Болман јер је то пречица, да је краће, да је ту можда два-три километра пут» јер ако се иде главним путем онда се иде у један велики полу лук па се опет долази овде, а овде као кад се иде по некој логици познавајући главни правац нисам знао зашто али он каже да ту скренем да је ту ближе. Ја сам ту скренио иако сам се противио томе зато што је то био блатњав пут и ја сам мислио да у моменту да ћемо ту запаст. Међутим он је рекао «само вози, вози туда». Ова двојица су ћутала иза цело време. Када смо скренули ту тај једно два километра сам ја возио по том путу и то био је прилично гадан пут. У једном моменту са моје, то је био брисани простор, ту је била посађена репа или тако нешто је било посађено, углавном био је брисани простор иако ту већ ноћ је пала, у једном моменту са моје десне стране се појавила нека ја не знам шта је то да ли је то шума, шумица или не знам шта је, нисам видео, углавном знам да је било неко дрвеће, у једном моменту је Зоран Вукшић Жути мени рекао да ту станем. Ја сам се бојао стати јер ћу запасти јер тај пут је висио некако у леву страну и бојао сам се та «марица» ће склизнути па запасти, он је рекао мени «ту стани, стани» и ја сам натеро то мало десно да то возило остане како бих рекао водоравно, равно и када сам ја стао ту угасио сам, он је рекао да угасим возило, када сам ја стао ту у том моменту из возила је изашо Зоран Вукшић Жути и Зоран Мађарац изашли су ван из возила и затворили врата и у том моменту како је ово моје возило они су изашли овде и у том моменту су отишли испред возила и отишли су у један полулук у десну страну и ја њих из возила губим након, шта ја знам, пар секунди, губим их у том мраку, углавном они су отишли испред возила и у неки полу десни лук. Да би се брзо вратили и у једном моменту неко од њих, ја мислим да је то био Зоран Вукшић Жути махнуо је руком, нешто је показао руком, у том моменту, истом моменту, исте секунде Бранко Хрњак је из тог возила изашао и затворио врата. Ја сам остао да седим у возилу. Они су стајали мени овде са десне стране возила и њих тројица су ту нешто разговарали, ја нисам чуо о чему су разговарали, врата су била затворена и после тог разговора

који је јако кратко трајао сва тројица одлазе иза возила. Ја остајем даље да седим у возилу. После не знам пар секунди чујем да су се врата отворила од возила и да су се врата затворила и у том моменту примећујем, не знам да ли ми је позиција била упаљена од возила, углавном примећујем са моје десне стране да поред возила пролази Зоран Вукшић Жути и Зоран Мађарац и испред себе између њих али некако испред себе да је прошао Мато Чичак којег ја познајем као дијете из Каранца али тога момента ја нисам био како да кажем сигуран одма да ли је то он, углавном они су отишли испред возила у тај полу мрак у полу лук неки десни, ја их ту губим и они су се јако брзо вратили. Ја нисам чуо да се нешто десило, да је неко пуцао, да је било шта било, углавном они су се вратили назад и нисам био ни сигуран, претпостављао сам да је Мато личио ми је на њега. Међутим они када су се вратили отишли су иза возила, отворили су врата, затворили и поред возила су провели најстаријег сина Иву. Када сам ја видио да је Иво прошао онда сам схватио да је породица Чичак у питању. Ја сам истрчо из возила вани, они су већ испред мене отишли у полу лук, ја сам изашо испред возила и питао сам шта радите, да стану. Ја нисам добио никакав одговор од њих. Они су отишли у полулук десно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Седите, ако Вам је лакше седите.

Опт.СЛОБОДАН СТРИГИЋ: Отишли су у полулук десно, ја сам чуо да се тамо пуца.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хоћете воде да Вам дамо?

Опт.СЛОБОДАН СТРИГИЋ: Не, хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Донесите воду.

КОНСТАТУЈЕ СЕ да осумњичени приликом давања исказа плаче.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сачекајте само тренутак. Седите, ту има столица лакше ће Вам бити.

Опт.СЛОБОДАН СТРИГИЋ: Нека стајаћу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дајте столицу.

Опт.СЛОБОДАН СТРИГИЋ: Не треба, извините. И они су отишли у тај полудесни лук и ја сам чуо да се тамо пуца, ја сам тог момента од возила побегао у леву страну, видео сам светла града Белог Манастира и ту је била репа посађена. Ја сам побегао неких двадесет-тридесет корака метара, не знам по тој репи сам трчо и онда у моменту сам размишљао куд да бежим, шта да радим, не знам ни сам и вратио сам се назад. Како сам се ја враћао назад према возилу у том моменту су се враћали Зоран Вукшић Жути и Зоран Мађарац и како сам ја прилазио возилу тако је Зоран Вукшић Жути директно пришао мени и рекао «дођи вамо». Тада сам приметио да је у руци држао «магнум», приметио сам га ноћу зато што је

био као никлован, сјајан и он је рекао мени «дођи вамо». Зоран Маџарац је у том моменту отишао иза возила и док је овај рекао мени «дођи мо» и док је стајао ту поред мене, у том моменту се иза возила са десне стране поново појавио Зоран Маџарац и довео је оца Винка и тог оца Винка је некако дотерао испред мене, пар корака, пет, шест корака га је дотерао испред мене, да би у том моменту Зоран Вукшић «Жути» рекао њему, «марш напред усташо, марш напред» и у том моменту је мене тако некако окренуо и гурнуо да кренем за тим оцем и он је ишао мени са леве стране, иза мене једно пола метра и држао је тај магнум у левој руци. И пар пута је рекао томе оцу «марш напред; марш напред, усташо», наређивао му, дерао се онако на њега, а утеривао је и мени истовремено страх, јер ту се дерао иза мене и држао је тај пиштољ у руци и ми смо ишли испред тог возила у тај неки полулук, отприлике неких, не знам, тридесет, четрдесет корака или метара и у једном моменту сам чуо као нека шума и као угажена нека стазица или нешто је ту било, у једном моменту сам само приметио, више сам обраћао пажњу на Зорана Вукшића «Жутог» где је иза мене, од страха, него на оца, али у једном моменту сам приметио да је тај отац стао испред мене, пет, шест корака, али да је некако високо, што ми је уливало неки додатни страх, гледао сам га јако високо, имао сам осећај да мој поглед гледа њему у колена, он је био толико висок, на нечему је стао човек. И како је он ту стао, он је стао испред нас, можда одавде до зида, пет, шест корака, да би Зоран Вукшић «Жути» иза мене рекао мени пар пута, «убиј усташу», пар пута се издерао на мене да убијем усташу. Ја сам имао у футроли пиштољ 7,62 «тетејац». Он је рекао мени, два три пута ми је наредио, каже, «убиј усташу» и ја сам се уплашио и од страха нисам знао шта да радим и ја сам ставио руку на мој пиштољ, не због оца, пиштољ нисам ни извадио из футроле, него сам једноставно од страха ухватио се за тај пиштољ, јер сам се бојао њега, Зорана Вукшића «Жутог». Да би он у једном моменту само искорачио мени са леве стране, испружио леву руку и рекао, мислим да ми је рекао, «јебо ти он матер» и поред мене, како је искорачио, тако је пуцао у човека. Како је он пуцао, ја сам зажмирио, он је пуцао у тог човека. Када сам ја погледао, више човека нисам видео, оца Винка. Он се у том моменту окренуо и отишао је назад и ја сам се окренуо и кренуо сам за њим назад. Враћајући се назад из полулука према возилу, од страха који сам имао од њега, ја сам кренуо у моје возило, са леве стране да узмем аутоматску пушку из возила. Рађала ми се идеја да га убијем, бојао сам га се. У том моменту када сам се ја вратио у возило и док сам ја узимао пушку, Зоран Вукшић је некако, док сам ја ушао у возило, то се већ некако десило, да Бранко Хрњак, Зоран Маџарац и Зоран Вукшић «Жути» већ одводе мог школског друга, пријатеља Анту Чичка испред себе пет, шест метара, већ га терају у исти полулук. Док сам ја у возилу, они су већ изгубили се мени у мраку и када сам ја узео пушку и кренуо за

њима, ја сам имао намеру да убијем њих сву тројицу. Желео сам да помогнем да спасим некога, али док сам ја пришао, док сам ја прилазио, чуо сам да се тамо пуца и како сам ја прилазио по тој стази према њима, мени са десне стране се нешто десило, неко шуштање, крклање, хркање, нешто се десило, хротање, не знам шта је то. Ја сам од страха, држећи аутоматску пушку испалио рафал поред себе, држећи поред себе сам испалио рафал и када сам наставио према њима, наишао сам на њих, они су стајали на месту отприлике где сам ја стајао када је оца терао и њих тројица су стајали, Зоран Вукшић, Зоран Маџарац и Бранко Хрњак, они су стајали ту.

У том моменту када сам ја испалио тај рафал и гледао у њих са пет, шест метара, где су они стајали на оном месту где сам ја стајао када је убијен отац, они су се почели смејати, Зоран Маџарац и Зоран Вукшић «Жути». Када сам ја питао, шта се смеју и шта је то, неко од њих двојице ми је одговорио: «Шта се бојиш, нисмо га добро заклали» и ја сам помислио да се то односи те речи на Мату Чичка, пошто нисам чуо да је он убијен из ватреног оружја. И у том моменту сам стајао, стајали су и они испред мене, ја сам гледао у њих, нисам имао снаге нити храбрости да дигнем оружје и да их убијем, Анте је већ био убијен. У том моменту они прилазе према мени, конкретно Зоран Вукшић «Жути» прилази према мени и некако оном његовом руком, том повређеном, сећам се да ме је са леве стране некако загрлио и окренуо и пољубио ме у образ, овде ме пољубио са леве стране и рекао ми на уво «то је њима за нашег брата Илију Ђурковића» и у том моменту ме је окренуо тако да кренем према возилу назад. Када ме је окренуо и када сам кренуо према возилу назад они су били мени иза леђа, ја сам очекивао сваког момента да Зоран Вукшић «Жути» пуца мени у главу, да ће ме убити, ја сам жмирећки ишао према возилу, пар пута сам жмирио и чекао само када ће пукнути, а имао сам пушку у рукама, али сам се бојао.

Када смо дошли до возила, сели смо у возило и он је рекао, «вози назад». Сели су у исти распоред, нико ништа није говорио. Када смо се вратили негде близу полицијске станице Бели Манастир, почео је разговор између њега, Зорана Вукшића «Жутога» и Зорана Маџарца да сада треба ми да идемо код Зорана Маџарца у зграду где је он живео на вечеру, што је мене пресекло, после тог злочина да идемо на вечеру, али они су то инсистирали, међусобно су тако разговарали и када сам ја дошао пред станицу полиције, како да Вам објасним, ако је ово двориште станице полиције, када сам се ја вратио, возилом овде испред сам стао, они су рекли да ја ту станем, нисам ушао возилом у двориште него сам стао испред. Они су на десну страну у мрак изашли и отишли су на паркинг возила, а ја сам возило марицу утерао у двориште станице полиције и паркирао, имао сам намеру да одатле побегнем одмах, да нестанем.

Међутим, када сам ја изашао, пардон, у том повратку се спомињао ауто породице Чичак, у питању је био плави «Стојадин», Зоран Вукшић «Жути» и Зоран Маџарац су то спомињали ту вечеру и спомињали су да требају тај ауто одвести негде сакрити. Када сам ја стао пред ту станицу полиције, они су изашли из возила на десну страну и отишли су на паркинг према возилима. Ја сам ушао у двориште и паркирао сам марицу и када сам изашао из дворишта и кренуо да седнем у мој «Мерцедес» који је био паркиран испред, они су ту још били. Приметио сам да је са паркинга Зоран Маџарац истерао плавог «Стојадина» породице Чичак и стајао на цести упаљени аутом који је радио, а на паркингу је још стајала упаљена, радила је упаљена са светлима «Лада Нива» зелене боје, у којој је седео Зоран Вукшић «Жути», он је возио и поред њега је сео Бранко Хрњак. Када сам ја дошао и сео у мој «Мерцедес», имао сам намеру да одем, у том моменту је Зоран Маџарац кренуо са «Стојадином» према својој згради, а Зоран Вукшић «Жути» је мени показао да ја мојим аутом наставим за њиме. Ја нисам могао тог момента да се одвојим, бојао сам се и кренуо сам за тим Зораном Маџарцем, да би он са «Нивом» и Бранко Хрњак ишли иза мене. Када смо дошли, не знам, један километар од СУП-а Белог Манстира, то је једносмерна улица, али се ишло у контра смеру, када смо дошли испред те зграде где је Маџарац становао, приметио сам да је он стао са возилом пред неку дрвену гаражу, ту је било десетак дрвених гаража, иза мене је одмах стала «Лада Нива» и изашао је из ње Хрњак Бранко и Зоран Вукшић «Жути». Не сећам се, мислим да је Зоран Вукшић «Жути» отворио та гаражна врата, а Зоран Маџарац паркирао «Стојадина» у ту гаражу и када су то затворили, кренули смо у ту зграду, јер су они инсистирали да се иде горе на вечеру.

Нисам могао од страха да се одвојим од њих, ни у станици полиције, ни овде, него сам ушао са њима у ту зграду. Не сећам се да ли је то био други, трећи спрат. Када смо дошли пред та врата, сећам се када су се отворила, да смо ушли у десну страну ходника и право у неку дневну просторију. Да ли сам био трећи или четврти приликом уласка у тај стан, само сам приметио у једном моменту да је Зоран Маџарац у једном моменту сагнуо се и у ходник је наслонио аутоматску пушку, то нисам рекао у истрази, размишљао сам о томе, или је поправио или је наслонио, углавном имао је контакта са том аутоматском пушком која је била склопљена и продужили смо у ту дневну просторију. Када смо тамо дошли, одавде смо ушли, како смо одавде ушли, овде је имао неки стол у дневној просторији.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само морате да објасните, ми не можемо овде да видимо, значи морате да кажете, где сте ушли у стан, са леве, десне стране у дневну собу.

Опт. СЛОБОДАН СТРИГИЋ: Ушли смо, значи, у стан и скренули смо десно по ходнику, у том ходнику је Зоран Маџарац у моменту чучнуо или нешто је наслонио и то аутоматску пушку и продужили смо право у дневну просторију за коју мислим да није имала врата, да су била скинута врата, да је био шток од врата и да нису била врата. И када смо ушли у ту просторију, ту је био неки столић, можда ширине 80 цм и дужине 1,20 и како смо ушли, ја сам сео, како да објасним, како сам ушао, ушао сам дубље у стан, па сам са оне стране се окренуо и сео за тај стол. Поред мене је сео Бранко Хрњак, прекопута њега је сео Зоран Вукшић «Жути», а прекопута мене је накнадно, пошто је пустио прво српску музику неку, четничке неке песме или српску музику, нешто је пустио Зоран Маџарац и појачао је ту музику и још ово да кажем, када смо ушли у тај стан, у том стану је била девојка Сузана, Мађарица, иначе из Мохача, која је била девојка од Зорана Маџарца, она је била у томе стану и када смо ту ушли, када смо сели, Маџарац је и том моменту се дигао и иза њега је био неки регал и не знам, нека музичка линија, он је пустио ту музику српску да свира и донео је неку ракију. Ја нисам у животу никада пио, пушио, ни кафу, ни дам-данас ни онда, али тада сам попио две ракије јер ме то стресло горе од тог зла. Он је насуо ту ракију и ја сам то попио ћутећи. Они су наздрављали томе, не знам чему су наздрављали, али били су расположени, били су тако насмејани, весели. Ја сам ћутао, попио сам те две ракије и имао сам намеру да одмах одем, иако сам ја ту провео можда пет, шест минута и отишао, али сам после те две ракије хтео одмах да одем, а они су рекли да се сачека, да ће се сада сервирати вечера и да ће ту вечеру сервирати Сузана, девојка од Зорана Маџарца и да ће доћи ту Виолета, од Зорана Вукшића «Жутог» девојка која је становала вероватно у истој згради су имали стан, па вероватно је ту негде у згради па ће сада доћи. Међутим, ја сам попио те две ракије и имао намеру да одем. Али у том моменту, Зоран Маџарац је извадио два новчаника, мислим да су били црне боје и дошао је и сео је ту испред мене и смејао се и почео је да вади паре из тих новчаника. То је као сада да убијете четворо људи, па извадите 4.000 динара да делите. И он је узео те паре и почео да дели. Ставио је пред мене део новца, пред Хрњака и пред овога Зорана Вукшића «Жутог» и испред себе и ја сам се од тога стресао и тај новац сам одгурнуо, нисам могао да верујем, ја сам то одгурнуо и рекао сам «Мени то не треба». Они су се смејали. Док сам ја био ту, нисам видео да је ико од њих узео те паре, али те паре су остале ту на столу. Ја сам инсистирао стално да одем, а он је у моменту, Зоран Маџарац рекао мени, «ако нећеш паре, ево ти за успомену твоји Каранчани» и онда је извадио, мислим да је била у питању једна или две пластифициране личне карте од породице Чичак, не сећам се чије су слике биле и то је бацио пред мене. Мени нису требале те личне карте, али ја сам њих узео, јер он како је бацио пред мене те личне карте, ја

сам видео те слике, не сећам се ко је био на сликама, али сам гледао те личне карте и узео сам те две личне карте.

После можда минут, два, ја сам успео да се од њих отргнем и да кажем да морам да идем. И када сам кренуо из стана, они су остали ту и када сам кренуо из стана, у том моменту на вратима, малтене већ је ушла, мимоишао сам се са овом другом девојком, том Виолетом која је ушла, Сузана је примила, тако да смо се на томе ходнику мимоишли, она је таман ушла. Ја сам изашао ван, они су остали, за мном нико није изашао и не знам шта су причали и о чему се ту више радило и не знам колико су били ту времена.

Када сам ја изашао доле, упалио сам ауто и отишао сам код мог брата у стан, то је могло бити ноћу негде око 10-11 сати. Нисам могао да спавам целу ноћ. У јутарњим сатима сам изашао из стана, не сећам се тачно, четири, пет сати ујутру, сео сам у ауто и отишао сам у моје село Каранац. Дошао сам у мој воћњак и шетао по њему. Тамо сам очистио неко опало лишће од ораха и запалио то лишће и док је то лишће горело, гледао сам у ту ватру и размишљао о том што се десило и онда сам осетио у моменту те личне карте у мом џепу. Гледао сам те слике и нисам знао шта са тим да радим, шта ће то код мене. Ја сам бацио те две личне карте у ту ватру и оне су ту изгореле. Ја сам упалио ауто око 6 сати, не знам тачно време и отишао сам за Сомбор где ми је брат Мирко и снаја Азра били подстанари код Јовановић Саве и ишао сам да нађем брата и снају да брату кажем шта се десило. И тамо када сам дошао, снаја се уплашила, видела је да сам уплакан и отрчала је по брата и по њиховог овога власника куће Јовановић Саву и они су сишли доле и питали, «Шта је Слобо било, шта ти је, шта плачеш, шта је». Ја сам тада то све испричао Јовановић Сави и мом брату Мирку. И они су ту попили ракију са мном ујутру и ја са њима, да би мој брат прокоментарисао, «ето шта уради једна баба», ја кажем «каква баба», није баба него Зоран Маџарац и Зоран Вукшић «Жути», каже он, ма то је све потекло од породице Ђурковића, Бошко Ђурковић и Цвета Ђурковић су отац и мајка од убијеног Србина, полицајца, Илије Ђурковића који је 1991. године у Белом Манастиру убијен од хрватских зенги а породица Чичак је у једном моменту напустила Барању, отишла је да живи у Мађарску, иако је била у, како да кажем, мобилисана и били су са нама Србима у Војсци Републике Српске Крајине и моје мишљење о њима је најпоштеније, најуредније било, била је једна поштена и уредна породица која никога није увредила, ни за време рата, ни пре рата. Били су повучени и убеђен сам да никада нису имали конфликт ни са ким. Међутим, како су људи били у страху, тако су и они били у страху и у моменту су напустили Барању и отишли су да живе у Мађарску, да би мој школски друг Анте Чичак, он је оженио од Милана Михајловића, председника Месне заједнице мог села, оженио је његову кћерку Аниту, са њом је имао

кћеркицу, да би Милан Михајловић, председник Месне заједнице, познавајући људе и знајући ситуацију у мом селу, отишао по те људе и вратио их назад у село и људи су се вратили сви назад у Каранац, није их нико дирао. Да би после по мојим сазнањима, било приче да је баба Цвета рекла, ето као усташе су убиле мога сина, сада су се усташе вратиле па ће убити моју унучад, Жељу и Биљу, децу од Илије који су били тада четири, пет година, да би по мојим сазнањима, Зоран Маџарац који је претходно наводно имао неке сукобе са породицом Чичак, не знам зашто, да извинете на изразу, имао је лепу девојку, неку Мађарицу, па наводно тај мали Мате Чичак му као нешто нападао девојку, па нешто су се они ту замерили, па се причало да су одсекли неку свињску главу па су ставили Зорану Маџарцу и тој девојци на прозор да су га плашили, да су њој после псовали матер мађарску што живи са четником и Србином, да је боље да иде у Мађарску, да би Зоран Маџарац њих узео, како да кажем, «на зуб», «на пик», то су све ствари које сам ја касније чуо узрок убиства породице Чичак, да би баба Цвета рекла, ето сада су се вратиле усташе, убиће и моју унучад, да би по мојим сазнањима касније било приче да је Зоран Вукшић «Жути», Бранко Хрњак, Зоран Маџарац и за сада не знам четврто лице, да би дошли код породице Ђурковић и да би Зоран Вукшић «Жути» рекао том Бошку Ђурковићу, «ма, ми ћемо то деда решити». И тако су решили што су убили оца и три сина.

Зоран Вукшић «Жути» је починио по гласинама већи број убистава, што се причало. Ја нисам ништа видео од тих убистава, али се то причало и коментарисало. Ја нисам никада видео да је он починио неко убиство, сем убиства оца Винка Чичка. И он као он је крив, али за мене су криви руководећи кадар станице полиције Бели Манастир, јер ако је он изненадио људе, па убио двоје, троје, а ови нису интервенисали да спрече следећих двадесет. Зашто је он то учинио, не знам то ћете морати питати њега, Бранка Хрњака и све, што ћу ја у истрази доказати. Ја сам имао суочење, где је Бранко Хрњак мењао исказ и оптеретио мене за тај злочин, а ја ћу путем исказа у покушају са сведоцима доказати да су свесно учествовали у свему томе, да су припремили тај злочин, да су одабрали ваљда то место. Не могу да докажем, јер они то демантују, а када сам ја питао, добио сам информацију да су код секретара СУП-а, што нормално он демантује, јер се боји за своју одговорност, али сам ја убеђен да су били код секретара СУП-а и могу само да кажем да Бранка Хрњака сам познавао из виђења у тој станици полиције и знам када сам у дежурани питао, где је Зоран Маџарац и Зоран Вукшић «Жути», да Бранко Хрњак ту није био и претпостављам да је био заједно са њима код Здјеларевић Радослава, секретара СУП-а. Здјеларевић Радослав је био човек, како да кажем, у то време секретар станице полиције Бели Манастир, али ето није био

способан да се супротстави таквима, да их похапси, да их стреља, да их затвори, да спречи све то што се дешавало.

Друге ствари су ми непознате. То је што се тиче тога догађаја. Све што Вам није јасно, изволите питајте ме, да објасним и разјасним колико знам и могу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ево пустићемо прво да тужилац постави питање. Изволите тужиоче.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ја бих Вас питао у вези самог овог догађаја, када сте са том марицом и са овим људима који су ту били, у тој марици који су доведени из породице Чичак, колико сам разумео, четири пута појединачно су извођени свако од тих чланова породице, па ми још једном појасните, рекли сте први пут да су Вукшић и Маџарац извели првог члана породице Чичак. Где је за то време био оптужени Хрњак?

Опт. СЛОБОДАН СТРИГИЋ: Видите, када смо стали, када су из возила изашли Зоран Маџарац и Зоран Вукшић »Жути« и отишли у тј полумрак и вратили се, у једном моменту су дали неки сигнал руком или како да то кажем, у том моменту је Бранко Хрњак изашао и они су стајали поред десне стране возила, ту су разговарали и сва тројица су отишли иза возила, ја сам остао у возилу. Ко је вадио вани човека или ко је отварао и затварао врата не знам, углавном, сва тројица су отишли иза возила.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: То сам разумео, онда кажете иду и првога воде, одводе.

Опт. СЛОБОДАН СТРИГИЋ: Одводи га Зоран Вукшић »Жути« и Зоран Маџарац, а Бранка Хрњака не видим нигде, њега нисам видео, он је вероватно остао иза возила.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: То сам хтео да питам. Када је он први пут кренуо?

Опт. СЛОБОДАН СТРИГИЋ: Извините, ко?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Хрњак?

Опт. СЛОБОДАН СТРИГИЋ: Бранка Хрњака сам ја приметио само када је четврти одведен Анте Чичак. Онда је он ишао »Жути«, Зоран Вукшић »Жути«, Зоран Маџарац и Бранко Хрњак, онда су сва тројица иза Анте Чичка отишли у том полулуку и у тај мрак. Тада сам први пута видео Бранка Хрњака од изласка, цело време је вероватно био иза возила, јер ја када сам изашао, када су другог водили, када сам изашао, ја сам стајао поред леве стране возила, поред шпица возила, како да кажем, ниједног момента ја нисам примећивао где је Бранко Хрњак, само су ова двојица пролазили.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, када сте тај задњи пут кренули и Ви за њима, колико су они били удаљени од Вас, јесте Ви њих на почетку видели?

Опт. СЛОБОДАН СТРИГИЋ: Када је убијен отац?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да.

Опт. СЛОБОДАН СТРИГИЋ: Ја сам се вратио у возило да узмем аутоматску пушку из своје личне безбедности и страха и док сам ја кренуо за њима, они су вероватно стигли до краја, јер ја сам чуо да се тамо пуца и када сам пришао, ја сам на њих наишао, они су стајали, имам осећај на оном месту где сам ја стајао пре минут, где је отац њихов био.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Мене интересује тај моменат када Ви пуцате, да ли их тада видите?

Опт. СЛОБОДАН СТРИГИЋ: Ја када сам прилазио њима, тада их још нисам ни видео, нешто ми се десило са десне стране, не знам шта, поред себе сам опалио не знам метак или два рафал и када сам пришао том стазом, наишао сам на њих, они су стајали испред мене.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Колико су онда они били далеко од тог места где сте Ви пуцали?

Опт. СЛОБОДАН СТРИГИЋ: Они су били испред мене можда седам, осам метара.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, то је у вези са тим. Сада бих Вас питао за ове друге догађаје које сте чули и видели у оптужници, за које Ви нисте оптужени, али да ли Вам је нешто познато о тим догађајима. Овде је прочитано под тачком А – сигурно сте видели који су цивили хрватске националности хапшени, па да ли познајете све те људе или само понеког од њих?

Опт. СЛОБОДАН СТРИГИЋ: Видите, ја сам дао у мојој изјави, ја се овде браним са сећањем, не са измишљањем и то ћу се сећати док будем живео. Ја никада те људе нисам видео ни познавао, само сам, једном приликом сам сишао доле у станицу полиције да видим те заробљене Хрвате, јер су причали, као то су усташе, а да Вам кажем искрено, ја сам то, и дан-данас сам можда незрео, а не у то време, сам мислио то су као усташе из партизанских филмова па сам са том намером сишао доле. Када сам сишао доле у просторије СУП-а Белог Манастира, ту су биле неке две мале просторије, у тим просторијама је било четири, пет људи, обичних људи, сељака, који су клечали на оним душецима од, мислим од војничких кревета и тада сам приметио Зорана Вукшића «Жутог» унутра и ову његову девојку Виолету и не знам ко је још ту био и они су те људе тукли, али у том моменту их нису тукли када сам ја сишао доле, нисам ниједног момента видео да је он тукао доле, али је био доле, имали су увек те палице неке и нешто, али ја никада више нисам доле сишао у тај подрум, само знам када сам дошао некада у станицу полиције и ушао у хол, десило се да сам чуо конкретно од Бранка Хрњака и од Зорана Вукшића «Жутог» да се смеју громогласно у тој дежурани и да Бранко Хрњак и да Зоран Вукшић «Жути», свеједно који од њих, и један и други су то радили, да викне, «број један» и онај доле у ћелији почне да пева српске песме, онда

овај викне «број два» и онда неки други почне да пева неку другу српску песму, али ја те људе нисам познавао, лично нисам никада никог ухапсио, никада никога нисам истукао, никога нисам довео. Имао сам контакт са људима два пута – први пут само када сам одвезао те заробљене зенге у Сомбор и други пут када су ми утоварили у возило ову, како да кажем, несретну породицу, а што се тиче заробљавања, довођења, премлаћивања, мени је то све непознато и ја то.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Не знате ко их је хапсио?

Опт. СЛОБОДАН СТРИГИЋ: Не знам, да Вам кажем искрено, једног дана сам се изненадио када сам ја дошао у станицу полиције Бели Манастир, то су били поподневни сати, ту је био паркиран неки аутобус и тог момента када сам ја ушао у круг станице полиције Бели Манастир, аутобус је кренуо пун људи и ја сам мислио да смо ми као јединица добили неку узбуну, јер сам видео да људи одлазе и видео сам у аутобусу наоружане наше људе и када сам ја рекао «где ови иду», кажу они, «ма то возе Хрвате заробљене у, не знам, у Ердут или у Вуковар на размену и ја сам се тада, да Вам кажем искрено изненадио, рекох, откуд ту сада пун аутобус Хрвата, значи нисам уопште имао представу да толико има, иако по изјавама секретара Здјеларевића сам видео да он је рекао да је ту било преко сто, стопедесет људи који су послати на размену, ја то нисам никада видео.

Само сам тада видео Ковачевић Милоша кад је тај аутобус возио и да је одвезао пун аутобус тих Хрвата и то ме је изненадило, реко одакле ти људи, јер само сам једном приликом видео доле четири-пет Хрвата и то обичних људи који немају везе с везом, обични сељаци како да кажем.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А какве су те просторије биле где су ти били затворени, колике су величине?

Опт.СЛОБОДАН СТРИГИЋ: Па ја кад сам сишао доле не могу се тачно сетити низ степениште, мислим да је била једна у левој страни мала можда 3х3 била је празна, а ова десно ди сам видео Зорана Вукшића и не сећам се сад тачно кога још она је била преграђена са неком решетком, исто је била можда три квадрата, е у та три квадрата четири су били ти пет-шест људи на тим душецима су клечали, мислим да су душеци од војничких кревета били они жути.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Је ли било ту још неких просторија где би могли бити смештени затвореници?

Опт.СЛОБОДАН СТРИГИЋ: Не, не, колико је мени било познато не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немате више питања. Само бранилац Ашковић Трифун изволите, имате ли Ви питања?

Адв.ТРИФУН АШКОВИЋ: Имам питање, да ли је познато Стригићу ко је ишао у кућу породичну када је затекао Ивана Чичка приликом првог сусрета када је стигла наредба од ове двојице да ли је по његовим

сазнањима познато која су преостала НН двојица? Да ли има неких сазнања о томе?

Опт.СЛОБОДАН СТРИГИЋ: Па накнадно нека сазнања што ја имам, по њих је ишао Зоран Вукшић Жути, мислите у село Каранац у кућу.

Адв.ТРИФУН АШКОВИЋ: У село Каранац то јутро када сте возило приметили?

Опт.СЛОБОДАН СТРИГИЋ: У ту кућу су ишли наводно Зоран Вукшић Жути, Зоран Мађарац, Бранко Хрњак и четврто лице не познајем. Прича се да је неки братић од Зорана Вукшића Жутог, неки конобар, ја то сад не могу рећи али се тврди, за Бранка Хрњака имам сазнања где су претходно били да су они ишли и имам сведоке који су их видели да су из ове куће отишли у ону кућу, ради се о Бранку Хрњаку, ради се о Зорану Вукшићу Жутом, Зорану Мађарцу и четврто лице које је довезло накнадно тог «Стојадина», имам сведока који их је видео када су изашли из дворишта породице Бошка Ђурковића и отишли у породичну кућу која је била ниже 300-400 метара породица Чичак је живела ниже 300-400 метара из куће и дворишта Бошка Ђурковића изашао Зоран Вукшић Жути, Бранко Хрњак, Зоран Мађарац, а наводно четврти је после довезо «Стојадина» службеног пред ту кућу, а ја када сам пролазио поред те куће, да будем искрен, ја сам видео «Стојадина» да је ту био али у дворишту сам видео овога Зорана Вукшића Жутог и Зорана Мађарца и ја сам коментарисо да су њих двојица били, али сам добио одговор да су ови други претресали кућу, да су били унутра да их ја зато нисам видео, а имамо сведоке за то када буду били потребни да се разјасни то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сада ћу Вам ја поставити нека питања, касније ћемо дати одбрани да постави питања. У Вашој одбрани коју сте дали навели сте да сте били у акцији у селу Канарац, јесте ишли, је ли ишла ваша јединица у село Каранац на акцију?

Опт.СЛОБОДАН СТРИГИЋ: Мислите село Козарац.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Козарац, извињавам се.

Опт.СЛОБОДАН СТРИГИЋ: Моја јединица је ишла у ту акцију, добили смо наређење као што сам вам рекао свако јутро построји се јединица, командант јединице је био Милан Јарић, изађе Здјеларевић Радослав секретар СУП-а изда њему наредбу, он због безбедности не говори где се иде него кад се седне у возила и крене онда у возилима добијемо информацију у које место идемо и добили смо информацију да се иде у село Козарац. Када се прошло кроз то село Козарац то је било чисто хрватско село, имало је информација наводно да се ту налази већи број Збора народне гарде да то треба као прегледати, углавном када смо прошли кроз то село Козарац лично ја се сећам да ту нисмо нашли ниједнога припадника Збора народне гарде али смо добили после информације да су се ту десили проблеми са Зораном Вукшићем Жутим да

је он наводно, ја то нисам видео, али се истог момента после пар сати та акција је почела у јутарњим сатима не сећам се сата, али касније можда два-три сата је већ стизало до нас информација да је Зоран Вукшић Жути наводно, ја то нисам видео, чуо сам, да је наводно пуцао неком човеку кроз обадве ноге и да је неког убио, то је све што ми је било познато и било ми је познато да је један припадник наше јединице, звали су га Драја, да ли је то презиме, да ли је то име, тај човек је био рањен у тој акцији, припадник наше јединице. Ко га је погодио, како га је погодио то се не сећам, знам да је превежен одмах са том «марицом» за болницу или.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сад кажете припадници ваше јединице, у којој сте Ви јединици били, а у којој је био Зоран Вукшић, јесте били иста јединица или су постојале различите или сте били резервни састав или сте били полиција која није била резервни састав?

Опт.СЛОБОДАН СТРИГИЋ: Видите господине судија, покушаћу Вам објаснити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само да то разјаснимо.

Опт.СЛОБОДАН СТРИГИЋ: 19. - 20.август 1991.године хрватске снаге како да их назовем МУП и Зенге напустиле су Барању, напустиле су Бели Манастир и Станицу полиције Бели Манастир, после тога је формирана Станица полиције Бели Манастир од стране припадника људи који су били предратни полицајци и они су формирали ту Станицу полиције, тако да су дошли за секретара за човека број један Здјеларевић Радослава, за командира станице Душана Мађарца, командира специјалне јединице Милана Јарића, онда шта знам криминалистике, ја их не знам да вам право кажем, углавном то су предратни полицајци који су формирали ту станицу полиције и ту је формирана специјална јединица под командом Милана Јарића коме је био надлежан Душан Будисављевић који је дошао из Београда у испомоћ он је био како да кажем претпостављени Милану Јарићу, Милан Јарић је био командант специјалне јединице, Душан Мађарац је био командант Станице полиције, с њим је, сад не знам како се зове овај други Душан, мислим да се презива исто, био је командант интервентне јединице и онда су имали ту и дежурну службу како да кажем и колико је мени познато приликом формирања специјалне јединице она је формирана знате како, Барања има негде у мирно време 50000 становника, око 12000 мађарске националности, 20000 Срба и око 22-23000 Хрвата и из околних села када је дошло до те побуне, до тог почетка рата или не знам како да то кажем, из околних села су Срби једноставно мобилисани и били су припадници те јединице, то нису били школовани људи како да кажем из Министарства унутрашњих послова него једноставно такво је време било неко је ишао у територијалну одбрану, неко у плаву бригаду, неко у интервентну јединицу, неко у специјалну јединицу, неко на положај, и углавном тако је формирана специјална јединица. У специјалној јединици

од ових тренутно овде оптужених само је био овај Бертић Велимир припадник специјалне јединице. Зоран Вукшић Жути је припадао тој интервентној јединици, Бранко Хрњак је рекао да је припадао тој дежурној служби, ја га не познам, он је дошао из Хрватске, мислим не знам шта да кажем, иако дешавало се када се иде на неку већу војну акцију да је специјална јединица мешана са територијалном одбраном и том интервентном јединицом тако да се дешавало да Зоран Вукшић Жути буде, како да кажем, присутан при нашој јединици али није био члан, био је присутан до 03.септембра 1991.године где је теже рањен у месту Биље и после тога кад је рањен ја га више нисам примећивао да је он активно долазио ту, понекад сам га сретао и виђао али пре тога рањавања сви су ту били, како да кажем, то се мешало, иако смо ми били одвојени са униформама маскирним специјалне јединице плаве униформе, он је носио некада и ту униформу, некада зелену.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А он је био не у специјалним него у интервентној?

Опт.СЛОБОДАН СТРИГИЋ: То је интервентна код Душана Мађарца.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Код Душана Мађарца.

Опт.СЛОБОДАН СТРИГИЋ: Ту је био и његов брат Зоран Мађарац и у почетку је он с нама био али када се формирало ми смо били како да кажем у радном односу и после тога сам добио како да кажем службену легитимацију као припадника специјалне јединице што он то није имао после и та јединица је у почетку кад је формирана дошла на број од 80 људи и после се то смањило не знам на 30, 40 људи који су имали као радни стаж и имали су службене легитимације, он ту није припадао. Од њих свих је ту припадао колико ја знам само овај Бертић Велимир звани «Векац».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ако сте кажете различите јединице ви сте специјална он је интервентна, како је дошло до тога да вам он издаје наредбу да ви кренете са колима? Јесте Ви проверили то кад вам је рекао да вам је рекао Здјеларевић? Је ли вама Здјеларевић био претпостављени?

Опт.СЛОБОДАН СТРИГИЋ: Не, мени је био Милан Јарић претпостављени командант специјалне јединице али како да кажем они су дошли код мене у пицерију, тражили су кључ, ја то нисам дао, и онда је он рекао мени да је то мени наредио Радослав Здјеларевић да ја морам доћи са службеним возилом, да то није моје приватно, да одвезем те Хрвате. Ја бих то вероватно и можда, не могу да тврдим, проверио, међутим збунило ме присуство командира станице полиције Душана Мађарца који је ту, већ су истоварали ту муницију и чим смо ми истоварили он је рекао да паркирам возило, а претходно пар дана исти тај Душан Мађарац командир станице полиције ми је са мном одвезао те зенгисте у СУП Сомбор тако да ја ниједног момента нисам помислио да сад то није то јер сам видео да је то све припремљено. Они су мене дочекали на готово.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, али овај део нисте навели, извините што Вас прекидам, нисте рекли у Вашој одбрани да су кола неко већ испаркиравао, значи да је вадио ствари. Како су они отворили возило ако су били кључеви код Вас, јер Ви кажете да су, ви дошли они отварају?

Опт.СЛОБОДАН СТРИГИЋ: Возило није било закључано, они су задњи део пртљажника отворили и пред том гаражом су истоварали, како да кажем, из «марице» су истоварали одма ту два метра у ту гаражу и када сам ја дошао ја сам упалио возило, кључ је био код мене и онда је неко од њих сео с ногама онако висећи ван и паркиро сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад сте одвезли возило?

Опт.СЛОБОДАН СТРИГИЋ: Ја бих то можда и проверио иако да Вам кажем није била пракса да неко дође и каже да је узбуна, да се било куд иде, било ко натрчи викне узбуна палимо возила и идемо где смо били претходно задужени, а можда би ово и проверио што сте тиче Здјеларевића иако ја га лично нисам волео и не знам да ли бих отишао, не могу то да тврдим али највећу пометњу, збунило ме присуство командира станице полиције Душана Мађарца јер он је стајао поред њих док се возило истоварило и рекли су да паркирам возило на врата и он је цело време стајао ту док су људи ушли у то возило, то ме је збуњивало, а претходно исти такав начин смо имали исти сценариј пар дана пре тога када смо утоварили ту четворицу и одвели у станицу полиције Сомбор и предали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи једном сте одвезли четворицу људи у станицу?

Опт.СЛОБОДАН СТРИГИЋ: Па пар дана пре тога четворицу заробљених Хрвата те Зенгисте смо, иста процедура је била, исто је тако неко дошао и рекао да ја треба да дођи и паркирати возило и тај Душан Мађарац је био присутан поред возила, утоварили смо те заробљене Зенгисте и лично је он сео са мном у возило и одвезли смо, а сада је лично он стајао поред возила када је породица Чичак ушла у то возило.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Од оружја шта су имали остали? Ви кажете да сте имали аутоматску пушку.

Опт.СЛОБОДАН СТРИГИЋ: Ја сам имао код себе пиштољ 7,62 тетејац у футроли и у возилу сам имао аутоматску пушку, а код њих нисам приметио уопште ко је шта имао од оружја, нисам приметио. Приметио сам само тај магнум Зорана Вукшића Жутог кад је у оца пуцао, то сам приметио зато што је имао огроман тај пиштољ и како се зове, био је никлован, увек је то носио, а када су сели у возило са мном нисам уопште приметио ко је какво оружје имао. На питање тужиоца како у дворишту нисам приметио када су изашли они нису изашли у дворишту, можда бих приметио када смо се вратили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, али када су улазили у возило са вама, значи види се ако неко носи дугу цев мора да унесе у возило, ви сте седели сва четворица напред.

Опт.СЛОБОДАН СТРИГИЋ: Не, не, они су седели иза мене у другом реду. Ја сам седео као возач и поред мене је сео Зоран Вукшић Жути, а клизна врата имају са десне стране и у други ред возила је сео Бранко Хрњак и Зоран Мађарац. Ја нисам видео у том моменту ни Зорана Вукшића да ли је имао оружје, уопште нисам ни обраћао пажњу на то, нисам ни очекивао да ће се тако нешто десити, а када се то све и десило када смо дошли пред станицу полиције да смо ми ушли заједно у двориште са «марицом» можда би ја приметио кад излазе са оружјем па би видео ко шта има, међутим они су мени пре капије, пре него што ћу ући у двориште рекли да станем. Била је ноћ и мрак, ја сам ту стао, они су изашли сва тројица на десну страну из возила и већ су сели у своја возила, ја сам само приметио када смо ушли у стан да је Зоран Мађарац аутоматску пушку наслонио на тај ходник, а да ли је имао тамо пушку или није имао тамо, да ли је имао у возилу, ја то нисам приметио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажете да је Хрњак стајао иза све време, да сте га видели тек четврти пут када су водили Анту, је ли тако?

Опт.СЛОБОДАН СТРИГИЋ: Сем овога кад је у станицу полиције ушао у возило и сео иза мене он није био тамо када се истоварало оружје у станици полиције, не знам где је био. Видио сам га први пута кад је ушао у «марицу» када смо кретали, сео је иза мене и када смо дошли на лице места рекао сам ова двојица су изашла он је остао да седи иза мене и у том једном моменту када су се враћали неко од њих двојице Зоран Вукшић Жути или Зоран Мађарац, мислим да је Вукшић махнуо руком, он је тог момента у секунди искочио ван изашао из тог возила и затворили су врата и ту су поред с десне стране разговарали, отишли су иза возила и тада га нисам ниједном приметио сем кад је четврти задњи одведен Анте Чичак онда сам приметио да је он отишао заједно са њима, а пре тога га нисам видео ниједног момента.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мало пре сте када сте давали своју одбрану изјавили да је Винко Чичак стајао на једној узбрдици, да је био изнад вас, да сте му гледали у висини колена, тада сте рекли кад сте погледали.

Опт.СЛОБОДАН СТРИГИЋ: Ја сам читао хрватску оптужницу, размишљао сам о томе, Зоран Вукшић Жути је викао њему «марш напред усташо», а мени ишао са моје леве стране можда пола метра, метар иза мене с леве стране и више сам гледао на њега, не гледао него сам се окретао у том ходу да видим где је он јер бојао сам се њега и у једном моменту сам само приметио да отац Винко Чичак испред нас пет-шест метара, пет-шест корака можда до овог зида да је стао и да је човек јако високо. Ја имам осећај да сам га гледао у небу, како да кажем, имам осећај

и сада кад бих размишљао да је мој поглед био у висини његових кољена и мене је увек то, то ми је утерало неки додатни страх како је тај човек стајао високо и кад је овај пуцао у њега човек је пао ја не знам ни ди је пао, ни куд је пао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажете кад је пуцао, само да Вас питам нешто, колико је било пуцњева? Да ли је било више или један пуцањ, да ли се сећате?

Опт.СЛОБОДАН СТРИГИЋ: Он је пуцао у њега не знам тачно, ја сам заглувио, он је само опсово мени матер и закорачио и поред мене је пуцао из тог магнума, ја сам само зажмирио и заглувио и он се у моменту окренио и вратио назад. Када се он вратио ја сам се вратио и само да Вам ово кажем ја сам имао прилику хрватску оптужницу сам читао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пустимо хрватску оптужницу сад.

Опт.СЛОБОДАН СТРИГИЋ: У тој оптужници сам схватио да је тај отац у ствари јер сам видео да се тамо ради о неком зарушеном салашу и неким зидовима и онда сам размишљао да је тај отац вероватно наишао на те порушене зидове па је био зато тако високо и вероватно зато га нисам ни видио кад га је убио ди је човек пао. Што се тиче овога злочина.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само сачекајте још једно питање да поставим па ћемо после ако имате нешто да додате да кажете. Да ли сте после о томе неког, сем што сте рекли брату, видим да сте овде још неке саопштили.

Опт.СЛОБОДАН СТРИГИЋ: Рекао сам команданту специјалне јединице Милану Јарићу, он је рекао то је посао те дежурне службе и криминалистичке.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи пријавили сте тај догађај што се десио?

Опт.СЛОБОДАН СТРИГИЋ: Управо сам то хтео да Вам кажем. Тај злочин сам пријавио команданту моје јединице, испричао сам га школским друговима који су ишли са мном у школу и са Антом, испричао сам припадницима јединице шта се десило, 1992. године у јануару месецу сам пријавио злочин у Парагову у војној касарни у Новом Саду, после тога сам пребачен у Војни суд.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је овде, значи у овој згради?

Опт.СЛОБОДАН СТРИГИЋ: Ја нисам знао, ја сам овде одлежо под истрагом од 24.12. прошле године, испало је да сам у истој соби лежао као и пре малтене 20 година и ја сам овде војним властима исто испричао комплетно тај злочин.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта се после десило кад сте испричали, да ли се сећате коме сте испричали, да ли је вођен неки записник, да ли је нешто?

Опт.СЛОБОДАН СТРИГИЋ: У Парагову сам испричао, не знам био је неки пуковник и био је неки Шиптар Бериша и знам да ме саслушао неки мајор Вишњић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овде у Београду?

Опт.СЛОБОДАН СТРИГИЋ: У Парагову.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А у Београду је ли Вас неко саслушао?

Опт.СЛОБОДАН СТРИГИЋ: А овде сам пребачен у војни затвор, ту сам одлежо три-четири дана у просторији на паркету у истој соби 169 где сам и сада био и отале сам после три-четири дана пуштен, а дошло је до причања о злочину тако што је Милан Јарић и пар припадника јединице су ухапшени, ја сад не знам да ли је био у питању криминал или је био у питању ратни злочин. Били су ухапшени од стране војне власти и када сам ја дошао њима у посету у Парагово видео сам команданта моје јединице Милана Јарића, било ми је тешко што је човек затворен, њега су одвели и тада је тај пуковник крупан човек, јак, глават, звали су га «Главоња», рекао мени «Стригићу, ти ћеш остати мало да обавимо с тобом разговор, да ли су ти познати неки ратни злочини, да су ови твоји припадници починили нешто», ја сам рекао сигурно од њих није починио нико ратни злочин колико је мени познато, а реко што се тиче, а каже «да ли вам је познато нека друга убиства», ја сам испричао само конкретно о породици Чичак, друге ствари су све које сам ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли још неком о томе говорили касније Хрватима који су се вратили?

Опт.СЛОБОДАН СТРИГИЋ: Војним властима сам испричао, значи овде у Београду и после пар дана сам пуштен, а исто то сам испричао школским друговима, припадницима јединице, команданту јединице и 1997.године када је хрватска власт дефинитивно 15.07. преузела мирном интеграцијом Републику Српску Крајину конкретно Барању, пре него што ће преузети Барању 15.07.1997. године они су паралелно са нашом полицијом свако јутро долазили из Осијека и формирали су власт у станици полиције Бели Манастир хрватске снаге, тада сам срео мислим да се зове Кедменац Јапа, Кедменац Јосип звали су га Јапа, он је био шеф тих хрватских полицајаца који су преузимали постепено зграду Белог Манастира. Једном приликом је он остао дуже, како да кажем, они из Осијека кад улазе у Барању пређу реку Драву и онда стану на контролном пункту УНПРОФОР-а и отале долазе и тако кад се враћају одјаве се. Пријаве се колико људи уђе, колико изађе. Углавном његови људи су се вратили за Осијек, а ја њега познајем пре рата да је радио као полицајац са мојим братом рођеним они су школовани полицајци заједно су радили и били смо добри. Отишли смо заједно на пиће и у разговору питао сам га како решавају те злочине, он је рекао да су решили отприлике 80% злочина, ја сам га питао да ли зна нешто о злочину породице Чичак, он је рекао да им је то непознато. Ја сам му све испричао икао и вама данас овде све шта се десило и одвезо сам га назад на контролни пункт УНПРОФОР-а, после тога када сам њему то испричао вероватно је нормално било као командир те полиције да то унесе службено у записник што је мени био циљ. Ја сам имао и намере и

размишљао сам да одем и сам и у Хаг и у Хрватску и свугде да то решим. А после тога кад сам њему то испричао после тога сам се појавио на тој оптужници Хрватске за ратне злочине.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Још једно питање. Овде сад у Вашој одбрани нисте навели, а раније кад сте давали Вашу одбрану рекли сте да вам је Зоран Вукшић пришао после оног пуцања како Ви кажете када сте чули крклање рекао да је то за брата Илију, сада то нисте изјавили. Навели сте да сте то тек касније сазнали да је у вези брата Илије, а овде сте навели.

Опт.СЛОБОДАН СТРИГИЋ: Не касније, тога момента.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Жути пољубио га у образ, је ли вам тада рекао да је то за брата Илију?

Опт.СЛОБОДАН СТРИГИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте га Ви питали?

Опт.СЛОБОДАН СТРИГИЋ: Не, не, он је када сам ја пришао њима и кад сам ја од страха ту пуцао, они су се смијали па је неко коментарисао он или Зоран Мађарац да нису добро тог заклали и он је тог момента мени пришао и с том његовом десном руком укоченом је мене загрлио и пољубио у образ.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То знам, само ово нисам Вас онда можда ја добро разумео.

Опт.СЛОБОДАН СТРИГИЋ: Пољубио ме у образ и рекао «то је њима за нашег брата Илију», а ја сам после имао информације да су они били код те породице Ђурковић и ја не знам зашто се то десило, ево он је ту, Бранко Хрњак је ту, ако бог да биће и Зоран Мађарац па нека објасне они зашто се то морало десити такав злочин. Ја сам овде да се борим да се спасим кривичне одговорности али љага и срамота ће ми остати цео живот и ја живим с тим 20 година с том срамотом и том љагом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, само да чујемо још једно. Ви сте тада возили «марицу», је ли постојала још нека «марица»?

Опт.СЛОБОДАН СТРИГИЋ: Није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само је та једна била?

Опт.СЛОБОДАН СТРИГИЋ: Била је та једна у станици полиције, можда је имала војна полиција или неко други.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али «марица» као ова, она је била плаво-бела, класична «марица»?

Опт.СЛОБОДАН СТРИГИЋ: У станици полиције је била, плава, плава, што ви овде имате у затвору иста таква.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, зато што неко од сведока наводи да је видео «марицу» оног дана кад су они долазили по подне да је «марица» ишла иза возила породице Чичак, па ме занима да ли сте тог поподнева где сте возили поподне?

Опт.СЛОБОДАН СТРИГИЋ: Не, не, «марица» није кориштена у том случају, тамо лично сам ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, поподне, ја причам за поподне, за дан када су они отишли, поподне где сте се Ви возили?

Опт.СЛОБОДАН СТРИГИЋ: Не, не, возило је било у станици полиције.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи није ишло на терен?

Опт.СЛОБОДАН СТРИГИЋ: И по мојим сазнањима породица Чичак је сама дошла у станицу полиције.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То јесте, него само питам да ли сте Ви возили тог дана?

Опт.СЛОБОДАН СТРИГИЋ: Не, не, «марица» је само тада кориштена када се требало одвести, то сам ја неге исто прочитао у изјавама некога, не знам тачно, али није кориштена нигде и од њих нико се са мном није довезао у станицу полиције него је возило било у станици полиције.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажете Хрњак је био све време иза, тек када је четврти онда се појавио.

Опт.СЛОБОДАН СТРИГИЋ: Када је четврти одведен онда сам га видео да је отишо заједно за њима за Зораном, овим како се зове, Мађарцом, Зораном Вукшићем Жутим и испред њих је ишао Анте Чичак и знам да је он стајао тамо када сам ја наишао на њих и он је стајао тамо поред њих, овај Бранко Хрњак.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад сте видели кад су првог извели Иву.

Опт.СЛОБОДАН СТРИГИЋ: Првог су извели Мату.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мату, кад сте видели шта се дешава били сте у колима, јесте ли могли да упалите ауто и да одете одатле, да кренете колима?

Опт.СЛОБОДАН СТРИГИЋ: Па видите, ја нисам био сигуран шта се дешава и нисам тог момента ни био сигуран да ли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па чули сте пуцањ после другог.

Опт.СЛОБОДАН СТРИГИЋ: Првога када су одвели Мату.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли чули уопште пуцањ за Мату?

Опт.СЛОБОДАН СТРИГИЋ: Када су првог одвели нисам чуо ништа, био сам у возилу, уопште нисам чуо да се нешто десило, а они су отишли у тај полулук испред возила десно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не сећате се светла, рекли сте не сећате се да су била упаљена.

Опт.СЛОБОДАН СТРИГИЋ: Не сећам се, ако су била онда је била само позиција можда упаљена и онда како су поред тог ћошка возила прошли онда сам то приметио да су прошли њих тројица Зоран Вукшић, Зоран Мађарац и мали Мате, али нисам био ни сигуран да ли је то Мате, његов изглед како да кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ево кад су другог извели.

Опт.СЛОБОДАН СТРИГИЋ: Када су другог извели онда сам препознао да се ради о овоме најстаријем сину Иви. Ја сам тада истрчао из возила и викао сам за њим «шта радите, станите», нисам добио никакав одговор. Они су јако брзо нестали мени, како да кажем, више их нисам видео, отишли су у тај мрак и чуо сам да се пуца тамо. Ја сам тада побегао од возила.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажете пуца се, сад колико, да ли сте чули један, два, три?

Опт.СЛОБОДАН СТРИГИЋ: Два, три пута се тамо пуцало сигурно и ја сам побегао од страха од тог возила и вратио сам се назад. Када сам се вратио назад у том моменту је Зоран Вукшић Жути мени пришао и рекао «дођи вамо».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питам за овог Иву из простог разлога што у обдукционом налазу стоји да је он убијен из ватреног оружја, Ви кажете нисте чули никакав пуцањ.

Опт.СЛОБОДАН СТРИГИЋ: Ја говирим да нисам чуо пуцањ за првога малог Мату.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро и Мата, и за Мату.

Опт.СЛОБОДАН СТРИГИЋ: За њега нисам чуо да се пуцало, седио сам у возилу и нисам чуо уопште да ли се пуцало, само сам видео да су прошли и да су се њих двојица сами вратили, а шта се десило да ли је неко пуцо то нисам чуо. После сам чуо кад су ове водили али првога кад су одвели Мату Чичка нисам чуо ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли можете да процените колико сте Ви били далеко кад су запуцали, кад сте чули до крклање, колико сте били далеко да ли уопште можда видите у мраку тамо где се то налазило?

Опт.СЛОБОДАН СТРИГИЋ: Далеко од чега?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од тог места где су њих одводили? Да ли можете да оцените?

Опт.СЛОБОДАН СТРИГИЋ: Ја не знам где су њих одводили, ја знам само да када сам наишао на њих четврти пута кад сам ишао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесу ли они били испред Вас?

Опт.СЛОБОДАН СТРИГИЋ: Они су били испред мене пет-шест метара али су стајали на тој стази где сам ја стајао са оцом претходно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли били на узвишици или сте били на равном?

Опт.СЛОБОДАН СТРИГИЋ: Не, не, то је било све равно ту, било је равно и зарасло је у коров и ту је било као угажена нека како да кажем као сад између ова два стола да се пролази нешто је тако било угажено и ту се ишло, е сад вероватно да сам ја како да кажем да би видео морао би вероватно проћи кроз њих тројицу па доћи где су.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи то нисте видели?

Опт.СЛОБОДАН СТРИГИЋ: Не, ниједног момента нисам видио ниједан леш. Први пута сам видио, добио сам како да кажем копије, први пута сам видио то на.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На фотодокументацији?

Опт.СЛОБОДАН СТРИГИЋ: Да, први пут сам тада то видео.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Рекли сте једног момента да сте неке две личне карте узели, а потом да сте их спалили, да ли можете да кажете чије су то личне карте?

Опт.СЛОБОДАН СТРИГИЋ: Не могу, не могу. Нисам хтео ни то узети него када су делили те паре ја нисам то узео, нисам хтео да узмем, то да извинете на изразу гадило ми се то, после злочина деле сад те паре и ја то нисам хтео узети и кад сам се дизо да одлазим у том моменту кад сам се дизо Зоран Мађарац је у том моменту извадио две личне карте пластифициране и бацио је пред мене и каже нешто у смислу је рекао «када нећеш паре ево ти за успомену твоји Каранчани» и како је бацио пред мене те личне карте на стол ја сам видео те слике и узео сам због тога што сам гледао те убијене.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: А због чега сте спалили те личне карте?

Опт.СЛОБОДАН СТРИГИЋ: Па то јутро када сам отишао у воћњак и када сам тамо шетао и то лишће почистио од ораса и то запалио гледајући ту ватру и размишљајући о свему томе што се десило једноставно сам осетио у џепу те личне карте, нисам знао шта с тим да радим, бојао сам да то буде куд мене шта да ја кажем сад мајки и снаји откуд личне карте код мене, а људи убијени.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Добро, само још једно питање. Реците ми та Ваша специјална јединица какве је задатке имала и у ширем формацијском смислу коме сте припадали?

Опт.СЛОБОДАН СТРИГИЋ: Па ми смо били у саставу СУП-а Бели Манастир, нашој јединици је био надређен Радослав Здјеларевић он је био број један у станици полиције, а директно нама је командовао командант Милан Јарић он је био школован полицајац из Загреба који је дошао један од најшколованијих кадрова, иначе је пре рата водио специјалне јединице и приликом сваког постројавања упозоравао је на то да се не десе злочини, а директно је добијао наређења од Здјеларевић Радослава, а касније је њему постао командант Будисављевић Душан који је заједно с нама одлазио само у озбиљне борбене јединице када се десио пробој првих борбених линија српских снага, онда смо ми били ти који требамо да извините да зачепимо ту рупу где хрватске снаге пробију.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Добро, интересује ме најшири формацијски састав, ко је био министар унутрашњих послова? Је ли то била милиција САО Славоније, Барање и Западног Срема?

Опт.СЛОБОДАН СТРИГИЋ: Да, да.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Је ли био неки Борислав Богуновић ваш министар?

Опт.СЛОБОДАН СТРИГИЋ: Ја не знам то да Вам кажем искрено.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: То не знате?

Опт.СЛОБОДАН СТРИГИЋ: Не знам, не знам ко је био.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Добро. Хвала.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Судија Татјана Вуковић члан већа. Само једно питање, какви су ваши односи били са овим Хрњаком пре и после овог догађаја?

Опт.СЛОБОДАН СТРИГИЋ: Па ја Бранка Хрњака и не познајем, он је дошао негде из Славоније, дошао је у Бели Манастир у ту станицу полиције, виђао сам га у тој станици полиције, вртио се ту око те дежурне службе, познато ми је да је те људе доле тукао, причало се. Пар пута сам наишао где он код дежуране викне «број 1» па доле неко мора певати српске песме. Познато ми је да се понашао бахато али га ја лично нисам познавао.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Кад сте га упознали први пут? Кад сте га?

Опт.СЛОБОДАН СТРИГИЋ: Па тада сам га, како да кажем запамтио због тог злочина, али нисам с њим некад, никад посебно нешто разговарао ни имо контакта, иако сам после тога злочина у једном како да кажем кафићу у Сомбору који држи Раде Прокић, сретали смо се. И онда се деси тако некако да седнемо можда за исти сто или нешто, када сам год покушавао да га питам зашто се то десило, тај злочин и како се десио он се мени смејао и увек ми одговарао овај, «што ти мене питаш? Ја не знам о чему ти причаш, ја нисам био ту» и такве ствари. И ја нисам имао с њим неких контаката, можда после овога рата не знам да ли сам 4-5 сати се укупно сретао и провео с њиме иако смо имали једног заједничког другара Марјановић Драгана где смо се и ноћ пре хапшења случајно и срели и где га је Драган Марјановић и питао па како ти људи нису побегли? Јел су били везани Бранко? Он каже «па нису били везани». Па га је питао «па јел Слобо неког убио?» каже «није убио никог, ја сам њега видео да стоји испред возила, ја сам стајао иза. Каже, нисам ни ја убио, није ни он убио, каже Жути и Маџарац су побили све». Такав је одговор његов био. Међутим, после сам имао проблем на том суочењу где је он променио исказ и теретио мене да сам ја, иако је његова жена не знам како се зове Стана или тако некако, мене када су пустили овде из притвора 12.фебруара ове године, онда је његова супруга срела наше заједничке пријатеље, не наше заједничке како да кажем, ја сам био добар са Драганом Марјановићем и он је био добар са Драганом Марјановићем а директно ја и он нисмо имали никакав контакт посебан, можда здраво за здраво и то чак

не. Углавном, када је срела те наше заједничке пријатеље онда је подругљиво питала «где вам је онај Стригић, шта је он сад сведок-сарадник? Да извинете на изразу, сад ће њему Бранко јебат матер, сад ће он натоварит на њега, како су њега пустили а њега нису, јел он сведок-сарадник ил заштићен сведок? Као, ако је он стајао поред возила, стајао је и Бранко. Као сад је Бранко крив. Нешто у том смислу. Такве сам информације добијао, а ја директно нисам са Бранком имао никад контакта неког посебног, једном сам, то ме и прозивао нешто да сам долазио код њега, да сам му нешто претио, сећам се само да је имао неку штенад ротвајлера и једном сам са неким пријатељем ишао да он купи те штенце и после тога нисам никад ишао иако је овде изнео да сам ја њему претио нешто са мојом браћом и такве глупости.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: И који би онда био мотив да он тако Вас терети?

Опт.СЛОБОДАН СТРИГИЋ: Ја не знам.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Осим овог што сте рекли?

Опт.СЛОБОДАН СТРИГИЋ: Можда му је мотив то што сам ја рекао да је он отишао за четвртим. Јер, цело време, ја га не видим, он цело време стоји овај иза возила, цело време ова двојица пролазе с тим кад је четврти Анто одведен, отишо је и он. Вероватно му је то било криво, па сад ћеш бит ти крив, мислим не знам, ја не знам његов мотив, шта је његов мотив био. Ја само знам по информацијама да је он по сведоцима и по информацији коју ја имам да је он свесно у свему учествовао, да је он знао шта ће се ту можда десити или био је на местима где се то договарао тај злочин и.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: И шта се прво предузело после овог злочина? Ви кажете обавестили сте Вашег а он је рекао, није то твоје, то ће да ради.

Опт.СЛОБОДАН СТРИГИЋ: Па не.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Онај ко је за то надлежан.

Опт.СЛОБОДАН СТРИГИЋ: То је мучна ситуација, али то је видите, то је била једна јавна тајна, то је цела станица полиције малтене тамо су били, та дежурна служба, тамо је било како да кажем, није тамо било никога па смо дошли ми сами па однели. То је било, сви су тамо били. А по информацијама, на моје питање где се налазе код секретара СУП-а и ја више нисам ништа ни питао јер сам мислио он је секретар СУП-а, то ће бит решено, завршено.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Шта је било са телима ових побијених породица?

Опт.СЛОБОДАН СТРИГИЋ: Пре свега, нисам ни знао овај, о коме се ради, ни ко ће се возит, ни утоварит, ни шта ће се десити.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Јесте ли сазнали сутра шта је било са телима породице убијених? Оца и три сина. Јел се причало о томе?

Опт.СЛОБОДАН СТРИГИЋ: У том шоку, ја нисам долазио ту више пар дана. Ја нисам ту.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Јел био увиђај? Ваше сазнање.

Опт.СЛОБОДАН СТРИГИЋ: После је неко пронашао те људе и после можда не знам пише ваљда 14-15 дана, да су пронашли људе и да је рађен увиђај тамо на лицу места а шта је било не знам. Још ово да скренем овај један детаљ пажњу, после тог злочина два-три дана када сам се ја вратио у станицу полиције и када сам им ја рекао све шта се десило а имам осећај да цела станица полиције зна шта се десило јер је снаја долазила и тражила своје те најмилије, најрођеније убијене, нико није хтео ништа да каже а ја то нисам могао рећ иако сам и био.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Чија жена од ког?

Опт.СЛОБОДАН СТРИГИЋ: Од Иве.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Долазила је у?

Опт.СЛОБОДАН СТРИГИЋ: Долазила је код секретара СУП-а и они су јој рекли ето у смислу ако су ту, прегледајте све, сви су то прећутали како да кажем тај злочин. Да ли су се бојали Зорана Вукшића «Жутог» или, не знам.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Јел сте се Ви бојали Зорана Вукшића?

Опт.СЛОБОДАН СТРИГИЋ: Па јесам.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Од када? Кад сте Ви почели њега да се бојите?

Опт.СЛОБОДАН СТРИГИЋ: Па знате како, он је маркантан човек био и брадуруну, нож, пиштољ и он где дође, њему је било свеједно у кога ће пуцати и да ли је пијан или није пијан, људи су га се бојали. Мене је једном приликом после три дана су ми утерали страх мало, срели су ме код дежурне службе.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: После овог догађаја?

Опт.СЛОБОДАН СТРИГИЋ: После догађаја. После убиства три-четири дана, не сећам се тачно. Срео ме Зоран Вукшић «Жути» и Зоран Маџарац и питали су ме пред дежураном у згради полиције где могу да нађу Лозанчић Јоку званог «Ћуко» а то је човек то је дечко из мог села. А ја кажем зашто? А он је у ствари полубрат о убијене породице Чичак. Ја питам зашто, каже пуно се он распитује за њих, треба га наћ и одмах убит. Где га могу наћ питали су мене. Ја сам одговорио, доста сте ме увалили да извините на изразу и ова говна и ово зло, а не да вам кажем још ди је он. Он каже, а теби би било боље да ћутиш, ја знам да већ то свима причаш, да не би ти

имао проблеме. А после тога, када смо се разишли у станици полиције, одмах сам нашао Саву Јоковића и послао сам га у Каранац наша јединица је некуда ишла, послао сам Саву Јоковића да нађе хитно Лозначић Јоку званог «Ћуку» и да му каже да побегне отале, да ће га Зоран Маџарац сигурно и Зоран Вукшић «Жути» убити. Пошто смо имали информације да су убили породицу Барић, да су ту баку ишли тражит у сомборску болницу, па да је та бака игром случаја отишла пар сати пре тога из те болнице, иначе би је вероватно тамо убили, пошто су имали информације као закло па жена остала жива, па сам послао тог Саву Јоковића да упозори овог момка и тај дечко је хвала богу побегао, али ето на жалост, ја сам се с њим после тога срео у Мађарској и питао сам га да ли је добио информацију од тог Саве Јоковића, али ето на моју несрећу, тај момак је умро. Нешто се разболио и умро је тај Лозначић Јока «Ћука».

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Кога сте Ви упозорили?

Опт.СЛОБОДАН СТРИГИЋ: Да, то је био брат, полубрат од породице Чичак.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Јесте ли ишли у неке заједничке акције после са Вукшићем?

Опт.СЛОБОДАН СТРИГИЋ: Не, он је рекао сам, он је рекао сам, специјална јединица када је комплетно.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Добро.

Опт.СЛОБОДАН СТРИГИЋ: Конкретно, када је ишао на место Биље које је било највеће упориште, то је задње место у Барањи, значи, требало је како да кажем истерат то место преко Драве у Осијек, да би Барања била чиста, конкретно у тој акцији је учествовала територијална одбрана, специјална јединица, плава бригада, та интервентна јединица њихова, е он је ту рањен и када је рањен 3. септембра 1991.године, сећам се датум не због њега, него због тог места, он је пребачен на ВМА или у болницу, био је тешко рањен.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Јесте ли га после виђали?

Опт.СЛОБОДАН СТРИГИЋ: После тога, наилазио је, ишао је, возао се, возао је неку «Ладу ниву» зелену, виђао сам њега и Зорана Маџарца да се возају, на све стране су ишли и тако, али шта су радили, чиме су се бавили, не знам.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Браниоци изволите.

Адв.РАДМИЛА БЈЕЛЕТИЋ: Бјелетић Радмила, бранилац окривљеног Хрњака. Пошто се окривљени данас изјашњавао о одређеним чињеницама, ја бих волела само да разјаснимо да ли су то претпоставке Ваше или непосредна сазнања? Конкретно, на записнику о суочењу од 7.5.2010.године, Ви кажете окривљеном Хрњаку «и знам да сте се то

договорили код Здјеларевића» мисли се на злочин. Одакле то Ваше сазнање? Одакле Ви то знате?

Опт.СЛОБОДАН СТРИГИЋ: Па то је била моја претпоставка из разлога што.

Адв.РАДМИЛА БЈЕЛЕТИЋ: Кад кажете знам. Шта то значи?

Опт.СЛОБОДАН СТРИГИЋ: Само да Вам одговорим. То је била моја претпоставка да се он договорио код Радослава Здјеларевића, пошто је он изнео тврдње да је он био помоћник дежурне службе а пошто сам ја дошао до те дежурне службе да питам где се налази Зоран Вукшић и Зоран Маџарац а Бранка Хрњака сам познавао и онда би међу тих 5 полицајаца на моје питање да ли се сећам неког од полицајаца, онда би сигурно тврдио сећам се Бранка Хрњака да је он био ту. Међутим, он није био ту, него се у једном моменту заједно са Зораном Вукшићем, Зораном Маџарцом, појављује у возилу а одговор сам добио од дежурне службе да се Зоран Вукшић «Жути» и Зоран Маџарац налазе код секретара СУП-а Радослава Здјеларевића а моја претпоставка пошто је Бранко Хрњак био неки телохранитељ Радославу Здјеларевићу, код њега се није могло ућ у канцеларију, него је Бранко Хрњак седио испред врата и држао увијек аутоматску пушку на коленима и није се могло ућ и онда сам претпоставио да је вероватно и он с њима био јер је с њима дошао и сео у возило, а нисам то видио, да сам видио ја би онда овде довео и Радослава Здјеларевића, тужио га за тај злочин што није то спречио.

Адв.РАДМИЛА БЈЕЛЕТИЋ: На страни 20 истог записника, Ви кажете «истина је да сте ви договорили злочин код Бошка Ђурковића и да сте их поубијали» јел Ви то имате непосредна сазнања на основу чега дајете овакав исказ гледајући Хрњака у лице?

Опт.СЛОБОДАН СТРИГИЋ: Па знате како, и Хрњак је гледао мене у лице па ме оптужио за злочин а ово је конкретно сазнање од Љиље Ђурковић чији је муж Илија Ђурковић убијен, на питање моје снаје Азре од Мирка Стригића, од мог брата жена; они су тако добри, били су на кафи негде, моја снаја је њу питала «Љиљо молим те реци ми јел стварно Слободан мој био тамо?» Она је одговорила, у здравље моје дјеце, ја ћу то сведочит кад буде требало, он никад није тамо дошао, а били су Бранко Хрњак, Зоран Вукшић «Жути», Зоран Маџарац и четврти неки. Једном приликом сам срео Бошка Ђурковића ја и рекао сам «деда, ја Вас никада то нисам питао, али ћу Вас питат да ми кажете искрено јер ја се овде морам одбранит ове несреће, да ли је Бранко Хрњак био с њима код тебе?» он каже «је, био је» и они ће сведочит то. Ја имам њега овде на списку и њега и снају и онда нека се он гледа да извинете са Вашим клијентом Бранком Хрњаком у очи па нека овај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само одговарајте на питања.

Опт.СЛОБОДАН СТРИГИЋ: Добро. Ја се извињавам.

Адв.РАДМИЛА БЈЕЛЕТИЋ: На страни 21 истог записника, у односу на Здјеларевића Ви се изјашњавате и кажете «знао је да ће људе убити, изашао је из канцеларије и гледао је где људе утоварају» у том моменту значи тог критичног догађаја.

Опт.СЛОБОДАН СТРИГИЋ: Мени је Радослав Здјеларевић био познат као како да кажем, неспособан човек да води ту станицу полиције Бели Манастир, знам а е бојао и претпостављам када је код њега дошао у канцеларију Зоран Вукшић «Жути», Зоран Маџарац, Бранко Хрњак с намером да то учине, да он није смео ништа подузети. Још ако је видео да сам ја паркирао ту возило па мислио да сам ја из тог села, да имам с тим везе, вероватно из страха то све прећутао а у једној изјави Радослав Здјеларевић има изјава где каже «да, ја сам видео да људи улазе у возило». Ја сам претпоставио да је он знао да су они били код њега, а опет Вам враћам се на одговор да ми је дежурна служба одговорила да се они код њега налазе. Сада, што он то демантује, па вероватно због своје одговорности и тога што није спречио а ја нисам то видео, да сам видео ја би сад рекао њима у очи, ви сте били ту и ту. Међутим, нисам, него сам добио такав одговор и претпоставио сам да је то тачно.

Адв.РАДМИЛА БЈЕЛЕТИЋ: Само да појаснимо. Да ли Вам је дежурна служба рекла и да се Хрњак налази у канцеларији?

Опт.СЛОБОДАН СТРИГИЋ: Не, није ми рекла, дежурна служба ми није рекла. Рекли су ми само Вукшић Зоран и Зоран Маџарац, али пошто сам ја у дежурној служби питао а Бранка Хрњака нисам тамо приметио, нисам познавао тих четири-пет полицајаца, а пошто се он појавио у возилу, ја сам претпоставио да је вероватно и он с њима био горе. А ја га нисам видео, ја не могу рећи то.

Адв.РАДМИЛА БЈЕЛЕТИЋ: Још једно питање. Који је Ваш мотив, односно разлог што данас на овом главном претресу први пут у односу на Хрњака износите чињенице које нисмо до сада чули а то је чињеница да је био присутан у дворишту породице Чичак кад су дошли «Жути» и Маџарац и рекли сте да Вам је познато да је тукао доле те људе.

Опт.СЛОБОДАН СТРИГИЋ: То што сам ја изнео данас ново о њему, то су моја сазнања накнадна. Ја овде имам списак сведока с којима нисам желео да контактирам, али морам да кажем на обавештење мога браниоца господина Трифуна Ашковића, да ја морам имати тачне адресе и телефоне сведока у томе разговору сам сазнао да је Бранко Хрњак био присутан, а ја га нисам видео да је он био код те породице, него од тих сведока сам сазнао конкретно од фамилије Ђурковић да је он исто био у тој кући у дворишту када се о томе разговарало и извините, друго питање је било? Још сте ме нешто питали?

Адв.РАДМИЛА БЈЕЛЕТИЋ: У вези овог мучења.

Опт.СЛОБОДАН СТРИГИЋ: Друго, конкретно је било мој рођени брат Мирко Стригић је рекао «види каже Слобо, мораш ставити мене ту за сведока, лично ја сам рекао – види није добро, пошто си мој рођени брат да ја сад тебе ту стављам за сведока, он каже не, не, ти ћеш мене ту ставит да му ја кажем у очи. Лично Бранко Хрњак ме 4-5 пута водио у подрум где сам ја видио где се како да кажем понашао тако према тим притвореним.» А ја то нисам видио, ја га нисам видио никада, али сам га чуо у холу да се громогласно смејао и рекао «јебаћемо вам матер усташку» и кад он викне «број 1» онај пјева песму српску, кад викне «број 2», то је што ја знам о њему а ја га лично нисам видио да је никад сишо доле, него ми је брат мој лично рекао да морам њега ставит за сведока, да му он каже у очи да га је лично он одвео пет пута доле и да је видео да је он малтретирао те Хрвате, а ја то нисам видио. Значи, ово што сам ја данас изнео су моја сазнања која сам припремао за овај.

Адв.РАДМИЛА БЈЕЛЕТИЋ: Још једно питање, кад сте били са, кад су извели овог четвртог, то је Анте, Ви сте рекли да сте пуцали из аутоматске пушке јел тако?

Опт.СЛОБОДАН СТРИГИЋ: Да.

Адв.РАДМИЛА БЈЕЛЕТИЋ: Кажите ми колико пута сте опалили?

Опт.СЛОБОДАН СТРИГИЋ: Када су они њега извели, рекли сте када сте извели. Хоћу да кажем када су они њега извели и кренули у томе правцу, када су нестали у том мраку ја сам у међувремену узео аутоматску пушку из страха за своју личну безбедност и у намери нисам имао снаге и храбрости да убијем њих и да спасем тог школског друга Анту и када сам прилазио њима, нешто се десило мени са десне стране, што ме уплашило. Ја сам крај ноге моје опалио рафал, дал је то био рафал од два метка, три, ја то не знам да Вам кажем искрено. Значи, аутоматска пушка је била на рафалу, али да ли је то излетело да извинете, један метак, два, ја то не знам.

Адв.РАДМИЛА БЈЕЛЕТИЋ: Хвала.

Опт.СЛОБОДАН СТРИГИЋ: Хвала и Вама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само. Има ли још неко од бранилаца питања?

Изволите. Не, не, Ви ћете после на крају, сачекајте. Изволите. Само се представите.

Адв.ИВАНА ТОМОВИЋ: Бранилац Вукшић Зорана, адвокат Ивана Томовић. Реците ми тог 17.октобра када сте се вратили у послеподневним часовима у просторију СУП-а које је то време отприлике било?

Опт.СЛОБОДАН СТРИГИЋ: Мислите када су њих стављали у возило?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само да разјаснимо догађај. На који мислите догађај? Да ли мислите на тренутак када су их стављали у возило или тренутак када су се вратили са овог места где су ова лица убијена?

Адв.ИВАНА ТОМОВИЋ: Тренутак када се он вратио поподне а после тога.

Опт.СЛОБОДАН СТРИГИЋ: А Ви мислите на повратак моје специјалне јединице?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На то, то је, ето.

Опт.СЛОБОДАН СТРИГИЋ: Па дал је то, ја не могу сад тачно рећ датум, да Вам кажем искрено можда и од умора и од свега, ми као специјалне јединице смо тог дана ишли кроз шуму на први положај на Драву, и када смо се вратили, то је било поподне, дал је то било 2 сата, 3 или четири ја то сад не могу Вама прецизирати. И тада када сам се вратио са том јединицом, када смо дошли у станицу полиције, ја сам тада први пута видио ту породицу Чичак, с њима контактирао, поздравио их и када сам добио одговор да су ови код секретара СУП-а Радослава Здјеларевића, ја сам сматрао да ја немам више ту шта питат ни тражит, да ће то бит решено, ја сам отишо онда кући.

Адв.ИВАНА ТОМОВИЋ: Значи, оквирно 14 часова?

Опт.СЛОБОДАН СТРИГИЋ: Па не могу ја рећ оквирно да је то 14 часова, ја не знам време, само знам да сам их после подне видио у томе како да кажем, дал је то било 15, 16 часова, 12, ја Вама могу одговорит после 16 часова, јер је мени познато у како да кажем у изјавама мајке и снаје да су оне морале доћ у 16 часова у станицу полиције, али ја не могу сад то рећи, јер ја се не сећам времена.

Адв.ИВАНА ТОМОВИЋ: После тога сте отишли код свога брата?

Опт.СЛОБОДАН СТРИГИЋ: Да, отишо сам доле у стан код брата, тамо сам узео његов ауто, провео сам пар сати кући и после у вечерњим сатима сам отишао у пицерију «Милано».

Адв.ИВАНА ТОМОВИЋ: Реците ми када су Маџарац и Вукшић дошли по Вас у пицерију?

Опт.СЛОБОДАН СТРИГИЋ: Они су дошли по мене у ту пицерију то је било већ овај, мрак је падао, колко то може бит у том сад 17.10. кад пада ноћ ја сад не могу прецизират, само знам да је био већ сумрак и да су они мени дошли са леве стране, са «Ладом нивом» зеленом и стали су ту пред пицерију где сам ја јео ту пицу и кад сам ја дошао, углавном, кад сам дошао већ је мрак почео да пада и када смо дошли на лице места био је мрак. Е сад колко, да ли је то био тај прелаз, дал је то било 7 сати, 8 сати, ја то не могу Вама рећи. Не знам, да Вам кажем искрено.

Адв.ИВАНА ТОМОВИЋ: А реците ми када сте се тада вратили у зграду СУП-а Бели Манастир, где се налазио, где је био паркиран ауто породице Чичак? Да ли сте приметили ауто?

Опт.СЛОБОДАН СТРИГИЋ: Ја ауто нисам приметио до момента када смо се вратили са места злочина и када су ми рекли да станем испред станице полиције, испред дворишта, ја сам ушао са возилом у двориште а они су испред зграде станице полиције изашли и отишли су на паркинг десно, десно су била паркирана, ту је било шта ја знам можда 20-30 возила од

људи који раде и они су отишли у том правцу. Када сам ја оставио моје возило у дворишту и када сам на ту капију изашао с намером да седнем у мој ауто, тада први пута видим да је већ ауто «Стојадин» плаве боје истеран на цесту и да седи у њему овај Зоран Маџарац, а у «Лади ниви» су седили Бранко Хрњак и Зоран Вукшић «Жути» још на паркингу и када сам ја кренио, Зоран Вукшић «Жути» ми је показао само да идем за тим «Стојадином» и Зоран Маџарац је крено испред мене, ја сам кренио за њим, а они су «Нивом» кренили за мном и онда смо отишли горе код зграде где су ставили возило у гаражу.

Адв.ИВАНА ТОМОВИЋ: Само реците, значи, возило је било паркирано у кругу дворишта СУП-а Бели Манастир?

Опт.СЛОБОДАН СТРИГИЋ: Не у кругу, изван круга, испред станице. Видите, ово је двориште и овде смо ми ушли у двориште, овде је био паркинг како да кажем као сад ова возила овде значи, нисте ушли у, возило од породице Чичак колико сам ја приметио било је овде, али сам приметио кад сам паркирао марицу и кад сам изашао ван, онда сам приметио да је њихов ауто истеран јер га ја нисам приметио од тих возила и мрак је био али сам приметио да је Зоран Маџарац истерао тај ауто и да је већ седио у њему на цести упаљен ауто је радио, плаве боје «Стојадин».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само да појаснимо, он је био на паркингу испред полицијске станице јел тако?

Опт.СЛОБОДАН СТРИГИЋ: Да, вероватно су они људи с тим дошли па су ту испред паркирали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, био је испред, није био у кругу у дворишту.

Опт.СЛОБОДАН СТРИГИЋ: Да, није био у кругу.

Адв.ИВАНА ТОМОВИЋ: Реците ми, изјавили сте да када сте ушли у марицу да сте у ретровизору гледали десно и видели Зорана и Душана Маџарца.

Опт.СЛОБОДАН СТРИГИЋ: Да.

Адв.ИВАНА ТОМОВИЋ: Па ми сад реците како у том моменту нисте видели ко улази у марицу, како га они уводе у марицу.

Опт.СЛОБОДАН СТРИГИЋ: Возило је паркирано у рикверц на задња врата и ради се о старијем возилу марице и како да кажем, ако је возило ново, онда се врата отворе равно вероватно, а пошто је ово било старије, врата су била овако отворена, нису стајала овако равно можда би се и видело нешто, него су овако била отворена и ту сам поред видео овога у левом ретровизору сам видео Зорана Маџарца а у десном сам видео Душана Маџарца али су врата како да кажем, била су.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само да појаснимо, али овде се не види, не могу да објасним. Кажете да су врата, нису била под углом од 90 него су 180 значи, отворила су се.

Опт.СЛОБОДАН СТРИГИЋ: Како да кажем, нису под 90 јелте, него су била онако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нису стајала равно него су била.

Опт.СЛОБОДАН СТРИГИЋ: Како би реко, старо возило, ландарало то је свако лупо и како да кажем, то је сад било шире отворено.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Била су ван габарита возила?

Опт.СЛОБОДАН СТРИГИЋ: Ван габарита возила су била, да. А пре свега, сам ја и паркирао на та врата како да кажем, на излаз.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Адв.ИВАНА ТОМОВИЋ: Да ли то значи су Зоран и Душан Маџарац били иза тих врата? Јел сте њих могли да видите?

Опт.СЛОБОДАН СТРИГИЋ: Не, ја сам њих видио поред врата, знате како су врата била отворена они су стајали овако поред. Зорана Маџарца врата су доведе била, он је овде стајао у овој позицији сам га видио да је нешто држао у рукама и ту је стајао поред левих врата. А Душана Маџарца сам видио он је овако стајао са десне стране на вратима. То се сећам као сада.

Адв.ИВАНА ТОМОВИЋ: Реците ми откада познајете Зорана Вукшића?

Опт.СЛОБОДАН СТРИГИЋ: Па Зорана Вукшића ја, ја сам га упознао за време рата када се то зло десило и како смо се сви скупљали Срби из околних места у ту станицу полиције, тако је и он дошао, а њега је свако како да кажем, нисам га директно упознао да сам ја дошао па сад човека упознао, него био је како да кажем међу нама најкрупнији, најјачи, најмаркантнији, најупадљивији човек, ако стоји сто људи њега видиш одмах и онда су сви викали «Жути» то је Зоран Вукшић, поштар су га звали, у ствари, у то време после ваљда за време рата су га назвали «Жути» јер је имао велику дугачку браду, риђу тако жуту, и пре рата га ја нисам познавао него по информацијама после свега, ове несреће, када сам причао са људима који га познају било је коментара да је радио као поштар у Белом Манастиру, да никада није имао кривично дело ни неку прекршајну пријаву, да је био нормалан човек, зашто се све то издешавало ја не знам.

Адв.ИВАНА ТОМОВИЋ: Реците ми како је он изгледао тада, значи почетком избијања ратних сукоба? Како сте га, када сте га први пут видели како изгледа?

Опт.СЛОБОДАН СТРИГИЋ: Па изгледао је како да кажем јако упадљиво, значи човек када се појави онда вам трзне поглед да га погледате још једном. Није човек како да кажем, крај којег прођете па га не приметите, него је јако упадљив са својим физичким изгледом и на начин како је био обучен у то време.

Адв.ИВАНА ТОМОВИЋ: Јел можете то да нам мало опишете како је изгледао?

Опт.СЛОБОДАН СТРИГИЋ: Па носио је, крупан је, видите колики је човек, крупан је носио је ону како се зове да ли шајкачу са оним знаком

краљевине Србије или нешто тако, носио је опасач, носио је тај велики пиштољ, носио је велики нож, маскирну униформу, дошао је био баш је крупан и дан данас је крупан али у то време ипак је то било пре 20 година, он је тада, не знам колико човек има година, али био је маркантан.

Адв.ИВАНА ТОМОВИЋ: Добро. Реците ми тог дана кад сте кренули ка Јагоднику како је у том тренутку изгледао? Јел се сећате да нам то опишете.

Опт.СЛОБОДАН СТРИГИЋ: Па како је изгледао? Мени је изгледао исто, како да кажем, једино што је имао десну руку укоченију.

Адв.ИВАНА ТОМОВИЋ: Јел можете то мало да нам објасните?

Опт.СЛОБОДАН СТРИГИЋ: Па како да кажем, пре тога сам га виђао да има ту како се зове лангета или не знам, да је то носио, међутим, после извесног времена сам га виђао да сам вози зелену «Ладу ниву» што смо се сви чудили у јединици како он то сад вози сам ту»Ладу» јер смо имали информацију да му је пола кости не знам избијено из руке или шта знам, а тог несретног дана па изгледао је нормално, једино што је ту десну руку држао мало, не знам како да кажем, није имао завијену, није имао лангету, није имао, него је држао мало крај тела можда укочено или нешто колико сам ја могао приметити иако ме је с том руком на крају и пригрлио и повукао када ме је пољубио у образ, али се осећало да та рука овај да има неку повреду. Не знам.

Адв.ИВАНА ТОМОВИЋ: Како је био обучен?

Опт.СЛОБОДАН СТРИГИЋ: Мислим да је имао неку маскирну зелену униформу, не могу тачно да се сетим, мислим да је имао маскирну зелену униформу. Нисам сигуран.

Адв.ИВАНА ТОМОВИЋ: Са руком, како је рука у том тренутку изгледала?

Опт.СЛОБОДАН СТРИГИЋ: Па нормално обучен. Како да кажем, ја њега нисам како да кажем, обраћао пажњу на њега, како би рекао, он је дошао, сео у возило и нисам ја обраћао пажњу на њега.

Адв.ИВАНА ТОМОВИЋ: Да ли је имао неку јакну преко или је имао само, то бих волела да ми објасните, како је носио одећу?

Опт.СЛОБОДАН СТРИГИЋ: Па мислим да је био нормално обучен, не могу да се сетим да је он имао сад нешто пребачено ту или нешто. Мислим да је био нормално обучен у униформу маскирну. Нисам примећивао да је он сад носио неку јакну преко те руке или нешто.

Адв.ИВАНА ТОМОВИЋ: Је ли имао неко железзо?

Опт.СЛОБОДАН СТРИГИЋ: Ја се не сећам то. Не знам право да Вам кажем. Да знам рекао бих Вам, али не знам.

Адв.ИВАНА ТОМОВИЋ: Добро. Реците ми ко је био Илија Ђурковић?

Опт.СЛОБОДАН СТРИГИЋ: Илија Ђурковић је био предратни полицајац, инспектор станице полиције Бели Манастир и када је ХДЗ како би то

рекао, преузео ту власт или, онда су ти Срби напуштали како да кажем посао у хрватској полицији, нису како су то они гооворили да потпишу ту присегу и да носе шаховницу, напуштали су тај посао. Тако да је он један од тих људи који је напустио тај посао. Али је после тог напуштања и тај Душан Маџарац је напустио тај посао и сви ови полицајци што су формирали ову станицу полиције Републике Српске Крајине, они су сви били полицајци који су напустили тај посао.

Адв.ИВАНА ТОМОВИЋ: Реците ми јесте ли Ви познавали Илију Ђурковића?

Опт.СЛОБОДАН СТРИГИЋ: Познавао сам га како би рекао добар дан за добар дан, здраво за здраво, он је радио као инспектор.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само тренутак.

Констатује се да је приступио бранилац адв. Мирослав Перковић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Извињавам се. Изволите.

Адв.ИВАНА ТОМОВИЋ: Да ли сте познавали Илију Ђурковића?

Опт.СЛОБОДАН СТРИГИЋ: Па како да кажем, из истог смо села али то је било само добар дан за добар дан, он је био старији од мене, мислим да је он био немојте ме држати за реч, десетак – дванаест година старији од мене, радио је у полицији, ја нисам радио нигде, одрастао сам без оца и мајке тамо, како да кажем, био сам кући, нисам радио нигде. Њега сам знао као инспектора полиције али нисам овај, ништа посебно имао с њим неког контакта. Јер мало је он био како би рекао, строг, знаш кад наиђе и кад му кажеш добар дан, онда му се мало мораш макнит са пута са прође, мало је био како да кажем строг човек преке нарави или тако нешто. Вероватно му је то и проузроковало то што је убијен од стране Хрвата јер је био доста пркосан у то време и онда су га сачекали њега и Неду Томића, њега су ранили су тешко обадвојицу, међутим, он је после овај мислим да је 15. августа је он рањен, у ствари, зато што сам ја 15.августа у јутарњим сатима стајао у центру Белог Манастира пред зградом која се зове «Лепотица» и пио сам неки воћни јогурт или нешто и у тим јутарњим сатима око 8,15 сам чуо рафале из аутоматског оружја, то је био 15.август и у једном моменту је до мене дотрчао неки Хрват «Калимеро» и рекао мен и»шта радиш ту каже, бежи у Каранац, бежи кући». Кажем ја «зашто» па каже «хрватска полиција или Зенге у цивилним возилима убијају и прогањају Србе. Ја кажем ма шта причаш, каже, сад су убили из твог села као Илију Ђурковића и оног камионџију он је рекао из «Бељетранса» мислио је на Неду Томића и кад је он то рекао, ја сам стварно чуо те рафале, ја сам сео у мој ауто и кренио сам у своје село Каранац. Међутим, у тој улици која се зове Бетонска или тако некако, мени у сусрет је наишао један ауто зелене

боје «Лада» ова обична и у ауту је био неки Јожеф са вашаришта и Анте Бандов овај што се спомиње да га је Зоран Вукшић ранио, они су били у возилу и били су припадници Збора Народне Гарде и када су се са мношћом мимоишли, ја њих нисам ни познавао пре рата. Ја сам ретко кад и долазио у Бели Манастир, нисам имао могућности финансијске нигде ни да идем малтене. Али углавном, они су мене ваљда познавали да сам ја Србин јел не знам ни ја шта. Они су окренули то возило и мене су вијали према мом селу Каранац. Кад смо изашли из Белог Манастира пар пута су пуцали колико сам ја могао да чујем, није ме погодило ништа али спустио сам прозор јер кад смо се мимоишли ја сам видео да тај Анте Бандов држи неку пушку и како сам ја бежао према мом селу Каранац, дошао сам на једну раскрсницу где сам скренио лево и још има два-три километра до мог села, они су се вратили, одустали од вијања за мношћом јер је ту била паркирана војска у тој њиви са тим тенковима и када сам ја дошао у моје село одједном из канала је искочила маскирана војска са фантомкама, ја сам умро од страха, нисам знао ко је и они су мене зауставили. Међутим, нисам знао уопште ко је 20-30 људи са аутоматским пушкама је искочило кад сам ушо у село. У том моменту дотрче тамо старији ови људи Срби, кажу не, не, то је наш момак из села све у реду и ја изађем и питам шта је проблем. Кажу, војна полиција. Опколили су кућу од Бошка Ђурковића и од Неде Томића јер су их као Хрвати сад убили у Белом Манастиру. Међутим, они су били живи али је Илија Ђурковић умро после у болници сомборској а Недо Томић је преживио, оћу рећ конкретно директно да нисам га ја познавао.

Адв.ИВАНА ТОМОВИЋ: Нисте били кућни пријатељи, нисте се дружили?

Опт.СЛОБОДАН СТРИГИЋ: Не, знате како је то када се десило то, пошто је то нас као Србе погодило у Барањи је прво убијено пар Срба, па после тога су почели да се убијају Хрвати а када се то десило са породицом Ђурковић које сам ја познавао као мештане села, било је само добар дан за добар дан и ништа друго. Нас је та трагедија и несрећа толико везала мештане села, да смо сви ми појединачно знали најбоље и питат деда како си и ово и оно. Он је ишо у посету, ето добро је син, остаће жив, један дан плаче, један дан добро. Међутим, ето на крају му је син умро а овај човек преживио. Оћу рећ онда нас је та несрећа везала да се знало дешавати да ја најбоље и питам како деца? Јел остало му је двоје мале деце и питам како деца, али то је ретко било. Значи, некада у пролазу кад најбоље и кад их видим, питам како сте, јесте ли добро и ништа друго.

Адв.ИВАНА ТОМОВИЋ: Добро. Реците ми да ли имате сазнања да ли је особа која је извршила рањавање Илије Ђурковића ухапшена икада? Да ли знате ко су починиоци?

Опт.СЛОБОДАН СТРИГИЋ: Мислим да није. У Барањи је убијено доста Срба пред сам почетак, неки власник пиране, па Недо Томић, па Илија

Ђурковић, а то су починили ту неки по нашим сазнањима припадници МУП-а Републике Хрватске. Причало се за тог Анту Бандова да је учествовао у том злочину, причало се за некога Миру из Ђакова с два возила њих 8 су учествовали у томе. То је преживио Недо Томић мислим да би он могао знат више о томе. Али су се дешавали злочини над Србима, разносили су им куће и пуцали и било је.

Адв.ИВАНА ТОМОВИЋ: Да се вратимо на ово критично догађање, дешавање. Ја бих Вас молила да ми кажете да ли Вам је познато, рекли сте да је Зоран Вукшић имао свој никловни колт јел тако?

Опт.СЛОБОДАН СТРИГИЋ: Да, да.

Адв.ИВАНА ТОМОВИЋ: Колико метака стаје у колт?

Опт.СЛОБОДАН СТРИГИЋ: Не знам, ја нисам то никада држао у рукама, да ли 6 да ли 8, ја сад не знам. Да ли четири, не могу Вам то рећи, ја то нисам имао прилике да имам и не знам колико стаје оружја и колико стаје муниције у њега.

Адв.ИВАНА ТОМОВИЋ: А да ли сте видели, е сад оно што је остало онако занимљиво, рекли сте да су Вукшић и Маџарац између себе повели једну особу и да сте Ви препознали по фигури да је то Мато Чичак.

Опт.СЛОБОДАН СТРИГИЋ: Да, да, лично ми је.

Адв.ИВАНА ТОМОВИЋ: Сад ми објасните, пошто је већ мрак.

Опт.СЛОБОДАН СТРИГИЋ: Као што сам рекао, мислим да је позиција од марице била укључена и поред самог ћошка су прошли њих двојица, између је прошао тај за кога сам ја помислио да је то Мате Чичак јер је лично на њега, јер је био да извинете на изразу штркљав, висок дечко. Онда ми је деловао да је он, али они су отишли јако брзо у тај полулук неки и јако брзо су се вратили а ја у возилу нисам уопште чуо да се нешто десило. Онда ме збуњивало, уопште нисам знао, шта је сад, ко је то отишао, зашто је отишао? Шта су се ови вратили? Међутим, када су извели другога сина Иву Чичка онда сам препознао да је Иво Чичак и онда сам схватио да је то био Мато Чичак. А тога момента нисам био сигуран када су они прошли поред мене да ли је то он.

Адв.ИВАНА ТОМОВИЋ: Сад ми реците да ли сте некада видели да Зоран Вукшић вози ауто овде конкретно «Ладу ниву»?

Опт.СЛОБОДАН СТРИГИЋ: Мислите после тога рањавања?

Адв.ИВАНА ТОМОВИЋ: Те вечери.

Опт.СЛОБОДАН СТРИГИЋ: Да, да, Зоран Вукшић је одвезао «Ладу ниву», да лично је он седио за воланом а поред њега је седио Бранко Хрњак и пре тога је он возио ту «Ладу ниву» и с том «Ладом нивом» је дошао у пицерију и он је возио.

Адв.ИВАНА ТОМОВИЋ: Једном руком?

Опт.СЛОБОДАН СТРИГИЋ: Да, он је возио ту «Ладу Ниву» он је с њом и дошао у пицерију, он и Зоран овај како се зове Зоран Маџарац а то вече

када су ауто одвезли горе Зоран Маџарац је одвезао «Стојадина» а он је лично возио «Ладу ниву» а сувозач је био овај Бранко Хрњак.

Адв.ИВАНА ТОМОВИЋ: Реците ми само физички изглед ако можете да нам опишете Зорана Вукшића том приликом, тога дана како је изгледао физички да ми опишете?

Опт.СЛОБОДАН СТРИГИЋ: Па висок, крупан, јак, имао је ту браду.

Адв.ИВАНА ТОМОВИЋ: Какву браду је имао?

Опт.СЛОБОДАН СТРИГИЋ: Имао је браду овако риђу, жуту, како би рекао, имао је овај.

Адв.ИВАНА ТОМОВИЋ: Јел можете да нам објасните докле та брада?

Опт.СЛОБОДАН СТРИГИЋ: Па не знам сад ја, ја нисам обраћао да Вам кажем искрено, ја сам мало алергичан на те браде и сматрао сам то доста неуредним како да кажем, али имо је ту браду сад колику, ја то нисам обраћао пажњу, да сам знао шта ће се десит, не би ту ни био а не да сам гледао какву он браду има.

Адв.ИВАНА ТОМОВИЋ: Је ли била почетак да кажем пуштања браде или је била мало дужа?

Опт.СЛОБОДАН СТРИГИЋ: Па била је дужа, била је дужа брада. По том су га знали, био је крупан, јак, носио је тај «магнум» увек, нож велики, ту браду.

Адв.ИВАНА ТОМОВИЋ: Јел носио дугу косу?

Опт.СЛОБОДАН СТРИГИЋ: Није, није.

Адв.ИВАНА ТОМОВИЋ: Реп завезан?

Опт.СЛОБОДАН СТРИГИЋ: Није, није носио. Био је што се тиче косе, тако кратко ошишан, само знам да је имао баш је браду имао. Вероватно негде фотографије имате, можете погледати.

Адв.ИВАНА ТОМОВИЋ: До груди овако?

Опт.СЛОБОДАН СТРИГИЋ: Не, не знам, нисам ја то загледао толико и мерио.

Адв.ИВАНА ТОМОВИЋ: А реците ми да ли је у Вашој јединици уопште у Белом Манастиру постојала особа која је сличила по свом физичком изгледу Зорану Вукшићу?

Опт.СЛОБОДАН СТРИГИЋ: Па њему није нико сличио, јер он је, он је како да кажем, био најкрупнији човек у станици полиције Бели Манастир и он је био баш од нас свих вишљи и крупнији, није постојала особа.

Адв.ИВАНА ТОМОВИЋ: Да ли је још неко носио браду?

Опт.СЛОБОДАН СТРИГИЋ: Па у нашој јединици конкретно не, у нашој јединици смо морали бити донекле пристojни, ошишани и обријани, али с обзиром на околности рата и положаја, по пар дана проведених по положају, можда је неко како Ви кажете почетну браду имао, али већу браду није нико носио ни имао у јединици.

Адв.ИВАНА ТОМОВИЋ: Добро. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Оптужени? Хоћете Ви да поставите питање? Чули сте шта је изјавио. Имате нека питања сада или? Не? Само, само станите овде.

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: За сад моментално не знам да ли би могло неко питање поставио, можда идућег пута ако има.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. То је Ваше право. Седите, седите. Изволите тужиоче.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Хтео би да Вас питам у вези ове марице, кажете кад сте дошли овај, да је она била паркирана испред магацина и да су та задња врата била отворена и да је био утовар. Јесу ли постојали кључеви од тих врата задњих?

Опт.СЛОБОДАН СТРИГИЋ: Па мени колико је познато, никада ниједном приликом нисмо откључавали ни закључавали та врата.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А јел било кључева?

Опт.СЛОБОДАН СТРИГИЋ: Па то су била дводелна врата и вероватно је била брава, али ја се тога не сећам, нисам их никада закључао нити откључао.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ви нисте имали кључ од тога?

Опт.СЛОБОДАН СТРИГИЋ: Ја сам имао кључ од возила, да се упали возило али ниједног момента нисам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Али од тих задњих врата?

Опт.СЛОБОДАН СТРИГИЋ: Не, имао сам кључ да упалим возило а та врата нису никада била како да кажем закључана или откључана. Ја кад сам дошао, возило је било паркирано на гаражу можда 4-5 метара од те гараже и знам да су ти људи већ из тог возила кад сам ја дошао износили.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Разумео сам. Кад су та врата затворена, да ли сте чули да неко закључава? Да се закључавају? Кад су ушли.

Опт.СЛОБОДАН СТРИГИЋ: Пре свега, није, то не би могао нико ни закључавати други сем мене, али ја то нисам никад закључавао, мислим да нисмо ни имали кључ од тога.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јел сте чули? Нисте чули?

Опт.СЛОБОДАН СТРИГИЋ: Не, не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Кад сте дошли.

Опт.СЛОБОДАН СТРИГИЋ: Јел то је била марица вероватно само кад се затвори извана, изнутра се вероватно не може отворити.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Кад сте дошли на лице места да ли је неко закључавао то?

Опт.СЛОБОДАН СТРИГИЋ: Врата?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да.

Опт.СЛОБОДАН СТРИГИЋ: На лицу места злочина?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да.

Опт.СЛОБОДАН СТРИГИЋ: Ја то не знам, ја сам први пута био у возилу.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А следећи пут?

Опт.СЛОБОДАН СТРИГИЋ: Само мало, други пута сам био поред возила, ја сам чуо да се врата отварају и затварају али.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А јел сте чули да се закључвају?

Опт.СЛОБОДАН СТРИГИЋ: Не, не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Хвала.

Опт.СЛОБОДАН СТРИГИЋ: Само чујем да се тресну онако, залупе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пре него што завршимо, још једно питање. Ђуру Опачића јел познајете?

Опт.СЛОБОДАН СТРИГИЋ: Па Ђуро Опачић је неки старији човек био у то време.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел он радио тада у полицији?

Опт.СЛОБОДАН СТРИГИЋ: Јесте. Ја мислим да је он био, немојте ме држати за реч, да ли је он био предратни полицајац па већ пензионисан, па је за време Крајине се опет нашао ту, јер сви грађани Барање су морали бит негде мобилисани.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Јел се сећате тог дана кад се десило ово убиство? Јесте ли га видели можда кад сте ишли да питате? Ко је био дежуран кад сте ишли да питате дежурног јел се сећате?

Опт.СЛОБОДАН СТРИГИЋ: Њега познајем, тога Ђуру Опачића, старијег човека познајем, низак је онако као малтене на страну се чешља као и мало да је шепо, шта знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питам тог дана да ли је био дежуран.

Опт.СЛОБОДАН СТРИГИЋ: Није он био у дежурани.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тога дана?

Опт.СЛОБОДАН СТРИГИЋ: Да, ту су били пуно смо имали избеглих Срба из Републике Српске Крајине тада и онда су ти људи радили у тој станици полиције, тако да је велик број био људи које не познајеш, али конкретно тога дана никога не могу да се сетим сада, знам да је тај био. Ја би волио да знам да је био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Још једно питање. Кад сте били у колима, кад сте остали у марици јел пуштао неко музику? Јел остала музика да свира или нисте слушали музику? Шта је било? Јел сте искључили музику?

Опт.СЛОБОДАН СТРИГИЋ: Кад смо угасили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад сте угасили?

Опт.СЛОБОДАН СТРИГИЋ: Када смо угасили возило, ја сам остао и радио је свирао унутра. Јер кад смо ишли тамо, ја сам пустио ту музику јер док су ови како да кажем, док су људе товарили, тог момента у дворишту станице полиције ја сам ту слушао музику. Била је ту нека хрпа касета, ја сам слушао неку касету.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад сте пратили.

Опт.СЛОБОДАН СТРИГИЋ: Када смо тамо стали, када су рекли да станем, ја сам остао али није то било гласно, то није било гласно, то је нормално свирао радио унутра.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, није пуштено јако да свира?

Опт.СЛОБОДАН СТРИГИЋ: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. И кад сте пратили Винка, кажете ишли сте за Винком кад је ишао, јел рекао нешто Винко? Јел неко од њих нешто уопште рекао од тих убијених? Да ли је неко нешто говорио?

Опт.СЛОБОДАН СТРИГИЋ: Ја сам то коментарисао увек, бар да је рекао, можда би ми то дало снаге да их спасим, није нико ништа рекао, ја нисам чуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није нико ништа рекао? Кад су их водили?

Опт.СЛОБОДАН СТРИГИЋ: Нисам чуо, бар да је неко молио, да је викао, вероватно би им помогао, вероватно би био храбрији или, није нико ништа рекао, колико ја знам. Ћутали су људи, одвели их и убили су их.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имате још нешто да додате што нисте рекли а хтели сте да кажете?

Опт.СЛОБОДАН СТРИГИЋ: Па не могу да се сетим овог тренутка.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

То је све што имам да изјавим.

Питања више нема.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Седите. Пре него што видимо да ли ћемо да наставимо данас или да само да видимо, направићемо једну паузу. Сад да ли ћемо после један да наставимо, треба да се саслуша Хрњак у својству оптуженог, Хрњак у својству оптуженог, његов исказ ће вероватно бити дужи, не знам да ли да се договоримо да му прекинемо исказ јер у пола три ми морамо да напустимо ову просторију и да сутра почнемо ујутру са његовим исказом у пола десет? Све зависи од, ја мислим да је боље да сутра ујутру наставимо него да правимо паузу, овако ћемо пресећи исказ једног, ако тужилац.

Адв.РАДМИЛА БЈЕЛЕТИЋ: Ја бих исто подржала тај Ваш предлог, првенствено из здравствених разлога окривљеног Хрњака. За њега је већ и сада велики замор овде што чека, јер ја Вас упознајем да је он дијабетичар на инсулину је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да то знам, то сам прочитао.

Адв.РАДМИЛА БЈЕЛЕТИЋ: У тешком је здравственом стању и мислим да би било целисходније.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Боље да прекинемо данас па да наставимо са претресом сутра у пола десет. Нек уђу саоптужени. Знаш да он има шећер и

да прима инсулин па не знам колико ће издржати, онда је боље да почне у пола десет. Седите, е овако. Саслушали смо прво и другоокривљеног, односно оптуженог али ћемо прекинути данас из простог разлога да не би започињали данас господине Хрњак Ваше излагање па да Вас онда прекинемо јер у пола три судница мора да се ослободи има веће које суди поподне. Значи,

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

ПРЕКИДА СЕ главни претрес који се наставља:

02.11.2010.године, у 09,30 часова, судница 4

Довршено у 12,28 часова

ЗАПИСНИЧАР,

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА-СУДИЈА,